

Chương 16

Nhưng Chân Ý tỉnh lại mới là bắt đầu của cơn ác mộng. Cô rơi vào nỗi sợ hãi vô tận, luôn luôn lo lắng Ngôn Cách bị thương. Không còn khái niệm ngày đêm, cô không chịu ngủ mà kéo Ngôn Cách trốn khắp mọi nơi, hết trong tủ quần áo rồi đến dưới chăn. Thân thể gầy gò của cô không nén nổi cơn run rẩy, ôm anh khóc hu hu: “Ngôn Cách, gã muốn hại anh. Phải làm sao đây?”

Anh an ủi thế nào cô cũng không tin mà chỉ ôm anh khóc với vẻ hết sức bi thương bất lực, như chiến sĩ lo lắng không thể bảo vệ được đứa trẻ.

Cô không ăn không uống, khóc đến mất nước, chỉ biết giữ chặt Ngôn Cách. Anh đi đâu cô đi đó, hoảng sợ nhìn người xung quanh, thấy ai xuất hiện cũng chắn trước mặt anh khóc lóc: “Anh mau chạy đi, gã tới hại anh kia. Ai đến giúp tôi cứu Ngôn Cách đi.”

Ngay cả người đứng canh ngoài căn viện cũng khiến cô sợ bóng sợ gió, kinh hoàng rút dao gọt hoa quả xông tới. Nhưng lại có lúc cô không nhận ra Ngôn Cách, một mình sợ hãi và hoang mang tìm kiếm trong vườn, túm lấy anh rơi lệ: “Ngôn Cách đâu rồi, anh bắt Ngôn Cách đi đâu rồi?”

Là anh mà. Nhưng cô lắc đầu gạt lệ, tủi thân mà xót xa: “Anh không phải. Ngôn Cách không cao như anh.” Ký ức của cô trở về thuở thiếu niên nhỏ bé tươi sáng mười hai năm trước.

Cô đẩy anh ra, khóc nức nở rồi lại tiếp tục tìm kiếm trong căn viện. Không tìm thấy, một mình cô cuộn tròn trên giường anh, rúc trong chăn run rẩy, như con thú nhỏ bị thương không thể lành bệnh, bị bạn đời vứt bỏ, từ đó cô độc một mình. Cô ôm chặt anh, áp khuôn mặt nhỏ lên đó rồi hít lấy hít để. Trên chăn có mùi của anh. Chỉ có như vậy cô mới yên lòng. Muôn vàn trạng thái cứ thế tuần hoàn không nghỉ.

Ba ngày sau, cô hoàn toàn kiệt sức, khô héo và tái nhợt, yếu ớt nhưng không còn khóc nữa. Ngôn Cách bung một cốc nước ngồi xuống bên giường, cầm thìa múc nước đưa đến môi cô. Cô nhìn về phía anh. Lần này, cô nhận ra anh. Thế là hốc mắt gợn lên lớp sương mỏng tang, nhưng chẳng còn nước mắt để tuôn. Cô mấp máy khóe môi khô khốc, thều thào: “Ngôn Cách, anh mau chạy đi, gã tới hại anh kia.”

Ngôn Cách kiềm chế gạt đi hơi nước trong mắt. Sau khi bón cho cô mấy thìa nước, anh đặt cốc xuống. “Chân Ý, nhìn vào mắt anh.”

Anh cúi đầu nhích gần cô. Cô rất ngoan, đôi mắt đen nhánh không hề chớp. Cô vẫn là Chân Ý với đôi mắt tinh khiết mà anh thích nhất.

Anh nói chậm rãi và dịu dàng: “Chân Ý, anh không sao cả, thật sự không sao.” Chân Ý, nếu em tổn thương dần vật đến vậy thì xin hãy tha thứ cho anh, anh sẽ thử giúp em quên những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

Mẹ nói em rất nguy hiểm và muốn anh từ bỏ em. Nhưng sao anh có thể từ bỏ được? Nếu anh từ bỏ, sẽ không ai có thể cứu vớt em. Chân Ý sẽ bị Chân Tâm không chế, biến mất trong vực thẳm tối tăm. Chân Ý, em là cô gái anh yêu nhất và cũng là cô gái duy nhất anh yêu, làm sao anh có thể để em biến mất được.

Anh nói không sao là thật sự không sao. Hôm ấy, anh đã sớm hôn mê bất tỉnh. Về sau, khi điều trị ở Mỹ, anh vô tình tiếp xúc với các căn bệnh tâm thần thì mới biết em bị bệnh và anh cũng mắc bệnh. Anh muốn trở thành người chữa bệnh cho em, dù không thể chữa tận gốc thì anh cũng sẽ chữa cho em cả đời. Một mai gặp lại, cuộc đời phía trước dài như thế, lúc buồn chán chúng ta phải sống sao? Thế nên anh cũng phải cố gắng cứu lấy bản thân. Vì vậy mà tám năm qua anh vẫn luôn cố gắng thoát khỏi thế giới của mình.

Thật ra, may mắn là chuyện này bộc phát từ sớm. Tám năm lắng đọng này đã giúp em và anh trở nên tốt hơn, để chúng ta có đủ niềm tin và sức mạnh đối mặt với bất cứ chuyện gì xảy ra trong tương lai. Tám năm nhẫn nại và kiên trì là để chờ mong một ngày được nắm tay em, để em trở lại bên anh.

Anh sẽ yêu em bằng linh hồn tinh khiết thuần túy hơn bất cứ ai. Bởi vì, mười hai năm trước, em đã nắm tay anh không chịu buông, thì lần này hãy để anh dùng cả đời để theo đuổi và bảo vệ em.

Lúc Chân Ý tỉnh lại, ánh đèn trong phòng âm áp mờ lung, như thể chìm trong biển sâu giữa đêm tối. Một nơi rộng lớn, bao dung, thoáng chút lành lạnh nhưng lại rất âm áp. Mở mắt ra, cô thấy tấm rèm màu xanh lá nhạt. Khung cảnh lạ lẫm nhưng phảng phất mùi hương quen thuộc. Cô nhớ sáng nay nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Ngôn Cách, khi thức giấc lại nhìn thấy Hoài Như. Cô bật dậy nhìn quanh. Cô ngủ trên chiếc giường gỗ lớn khung thấp hình tròn màu xanh lam, tấm rèm màu xanh lá nhạt vẫn vương bên giường, đỉnh đầu là ánh đèn màu ngà. Gió thổi tới từ lan can, rèm cửa phấp phới, như cảnh mơ mờ lung.

Vén tấm màn lụa, cách vài mét có hai cánh cửa gỗ cây bulô. Bên ngoài là ban công đón gió có treo mấy chiếc đèn giấy màu hoa dành dành. Xa hơn nữa là bầu trời sao đêm thu rực rỡ. Cô đi chân trần xuống giường, kéo đôi dép lê. Phòng ngủ rất lớn được sắp xếp hợp lý với hai khu riêng biệt, một bên là giường, một bên là phòng nhỏ, ở giữa là bậc thang bằng gỗ thô. Đi xuống bậc thang là bức tường màu xanh nhạt với sàn gỗ màu tối cùng sáu cánh cửa màu nâu nhạt. Tiếp đó là những vật trang trí đơn giản như sập nghiêng, bàn sách dây mây, bàn trà hoa lê được bày giữa không gian rộng lớn. Tất cả đều khiêm tốn yên bình, đẹp đẽ cao quý.

Dưới bậc thang, giữa căn phòng có một bãi cỏ rộng khoảng hai mét vuông, cỏ cây tươi tốt, tràn trề sức sống, từng bụi từng bụi chen chúc tựa đầu vào nhau. Cạnh bãi cỏ đặt một bể cá nhỏ bằng cái bát, trong có hai con cá với thân hình bé nhỏ trong suốt như hai chiếc lá liễu. Không còn nghi ngờ, đây chính là phòng ngủ của Ngôn Cách trong trang viên Cửu Khê.

Cô lại chạy tới bên giường, lăn lộn trong chiếc chăn và gói mang đậm mùi hương của Ngôn Cách. Anh bung một bát cháo vào, chỉ thấy cô ngộ nguây trong chăn. Ánh đèn mờ lung rúc lên người cô, hết như cảnh mơ xa xăm. Vừa nãy khi dọn dẹp đồng hoang tàn trên tòa tháp, mẹ nói cô đã bị bệnh, ở bên cô sẽ khiến anh rất mệt, nhưng anh lại không thấy thế. Ngày đó, cô thích một người lạnh lùng tự kỷ suốt bốn năm ròng rã, liệu có mệt không? Trước đây, khi cả thế giới đều nói thích người như anh rất mệt mỏi, cô lại nói không sao hết. Bây giờ, lúc cả thế giới nói chăm sóc cô rất vất vả, anh cũng sẽ nói không sao cả. Nếu cả hai đều có khuyết điểm thì hãy cứ ở bên nhau mãi mãi không rời.

Thấy anh bước vào, cô lập tức ngồi dậy: “Ngôn Cách, sao em không nhớ chuyện Hoài Như?”

Ngôn Cách ra hiệu cho cô qua ăn cháo: “Cô ta ngã lầu tử vong, em bị kích động mất tự chủ, anh đành phải dẫn em về đây.”

“Anh chăm sóc em à?” Cô lộ đầu hỏi.

“Sao?”

“Trông anh tiêu tụy lắm, hình như ngủ không ngon giấc.” Cô hơi cau mày, giọng điệu lo lắng.

“Không, em ngủ suốt nên không cần chăm sóc. Do công việc bận rộn nên anh phải đi về hai nơi.” Anh day đầu mày.

Cô thấy cổ tay anh có vết thương liền kéo qua xem thì thấy một vết rất dài, đau lòng nói: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Bệnh viện có người mất kiểm soát nhưng không nghiêm trọng.” Anh nói qua loa, nhưng thật ra vết thương đó là do cô gây ra.

Cô lo lắng: “Công việc của anh nguy hiểm quá.”

Anh xoa đầu cô: “Không nguy hiểm bằng việc của em. Hoài Như đã tìm em báo thù rồi.”

Chân Ý than thở: “Em không nhớ ra chuyện lúc ấy, sự thật là gì vậy?”

Lúc thôi miên cô, anh đã thử thăm dò. Nhưng cô không nhớ, có lẽ ký ức đó ở chỗ Chân Tâm. Anh xoay người lấy một tờ báo ra khỏi ngăn kéo đưa cô. Cô nhận lấy xem, cô đã trở thành nghi phạm, hiện giờ đang bỏ trốn?

Ánh mắt Ngôn Cách rơi trên thảm cỏ: “Chỉ có em biết sự thật, em bị kích động nên không nhớ ra. Lúc trước, tâm trạng em bất ổn, anh đành phải để em nghỉ ngơi ở đây, chờ em chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chờ em điều chỉnh lại trạng thái ư? Ngôn Cách, bây giờ em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Giọng cô kiên định, “Em không biết chuyện gì đã kích thích khiến em quên đi, nhưng chắc chắn em không giết người. Em không muốn trở thành người bị tình nghi nên phải làm rõ việc này.”

“Ngày mai anh đi cùng em.”

Cô nhận bát cháo từ tay anh, ăn chậm rãi, hỏi: “Ngôn Cách, có phải em bị Alzheimer rồi không?”

“Sao lại nói thế?”

“Luôn có chuyện em không nghĩ ra. Chẳng lẽ tinh thần em yếu ớt đến nỗi vừa bị kích động sẽ quên ư? Ở nhà chị họ, khi gặp Thích Miển sau phiên tòa, lúc cảnh sát Lâm chết rồi đến Hoài Như chết đều vậy cả. Ký ức rất vụn vặt.”

Anh không trả lời.

“Có thể thôi miên giúp em nhớ lại chuyện lúc ấy không?”

Anh nhấp một ngụm trà, nói: “Đến Cục Cảnh sát tìm hiểu rõ tình hình rồi hãy nói. Nghe ý kiến của cảnh sát đã.”

Nếu quả thật đến mức phải đánh thức ký ức thì toàn bộ ký ức sẽ ùa về. Mặc dù phải chịu kích thích và tổn thương lần nữa, nhưng có anh ở bên cùng với vùng đệm anh đã khắc vào ký ức cô, chắc chắn cô sẽ vượt qua khủng hoảng tinh thần.

“Được.” Cô gật đầu. Lòng nhẹ nhõm hơn vì đã có quyết định.

Cô ăn cháo xong, Ngôn Cách hỏi: “Muốn ngắm sao không?”

“Sao cơ?”

Anh vươn tay tắt đèn. Phòng ngủ chìm vào bóng tối, ở giữa lại xuất hiện ánh trăng mờ lung. Chân Ý kinh ngạc, thì ra phần mái nhà trên thảm cỏ khảm một tấm kính lớn, qua đó có thể nhìn thấy bầu trời sao lấp lánh trên núi.

Ánh trăng như tấm lụa hình tròn, Chân Ý bước vào ánh trăng nhìn lên, bầu trời đêm trên đỉnh đầu... “Đẹp quá!” Cô nằm trên thảm cỏ xanh phủ lớp rèm trắng, ngọc nguyệt, “Anh mau lại đây đi!”

Ngôn Cách nằm cạnh cô, cùng ngắm sao. Anh đã tưởng tượng ra khung cảnh này rất nhiều lần. Mỗi đêm có trăng, anh đều hoài niệm. Hôm nay xem như đã được thỏa niềm mong ước.

“Đẹp quá, bầu trời sao thế này, ngắm cả đời cũng không chán.” Nội tâm cô mong đợi cực kỳ. Cô đã từng ngắm sao ở rất nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ ngắm sao trên thảm cỏ trong phòng ngủ. Xung quanh mờ tối, chỉ có ánh trăng nơi đây. Bầu trời trong mắt cô không còn bao la rộng lớn, mà chỉ vón vện là hình tròn bị giới hạn, như viên kim cương lung linh phát sáng giữa bóng tối. Nếu trời đổ mưa, nhìn nước mưa ập xuống từ bầu trời, cũng sẽ đẹp đến độ rung động lòng người.

Bầu trời đêm thu rục rở yên bình. Cô nhớ lúc Ngôn Cách dạy cô nhận biết chòm sao, cô đã gắng sức nhìn lên rồi tủi thân và buồn bã nói mấy cái chòm sao nào đâu thể gọi là chòm sao chứ? Chòm sao Song Ngư làm gì giống cá, chòm sao Đại Hùng cũng không hề giống con gấu lớn.

Trước mắt là màn đêm tuyệt đẹp, hồi ức ùa về trong tim, khóe môi cô nhoẻn cười: “Ngôn Cách, em muốn ở lại đây.” Anh ngừng thở. Cô đang nhìn trời bằng đôi mắt xinh đẹp chứa đựng ánh sao, hạnh phúc hướng về tương lai: “Nếu giường của anh đổi thành màu đỏ chắc hẳn đẹp lắm. Chăn đỏ, giường đỏ, rèm đỏ.”

Mắt Ngôn Cách được ánh trăng gột rửa, lông mi rủ xuống che mắt. Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú ứng lên sắc đỏ rực nhạt. Ừ, sẽ rất đẹp. Nếu Chân Ý ngủ trên đó thì sẽ càng đẹp hơn.

Cô mím môi cười, lát sau lặp lại: “Ngôn Cách, em muốn ở lại nhà anh.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật.” Cô quay đầu nhìn anh, giữa hai người vừa hay có một khóm bồ công anh mang lông vũ trắng muốt, ở khoảng cách gần trông nó lớn hơn, như đám mây mù.

Anh cũng quay lại nhìn cô. Dưới ánh trăng, đôi mắt đen láy của anh đẹp hơn giấc mơ về bồ công anh. Anh hỏi: “Ở cả đời thì sao? Anh nói cả đời đấy.”

Cô dẫu môi: “Cả đời có là gì đâu? Ngôn Cách, nếu anh có thể sống một vạn tuổi, em cũng sẽ thích anh một vạn năm.”

Đôi mắt cô lấp lánh, hé miệng cười, chột thổi phù. Hạt mầm bồ công anh lan tỏa như pháo hoa, bay múa khắp chốn. Anh hơi híp mắt, nghiêng đầu né bồ công anh. Trong lơ đãng, khóe môi cong lên rất nhẹ.

“Ngôn Cách, anh cười rồi!” Cô ngạc nhiên ngồi dậy, đôi mắt mang niềm vui ngỡ ngàng và khó tin. Anh nằm trên thảm cỏ, đưa mu bàn tay che kín đôi mắt, một hạt bồ công anh rơi lên lòng bàn tay anh. Anh cười rồi. Nghe giọng nói khoa trương của cô, anh không nhin được mà nhoẻn môi cười, nụ cười rất nhẹ tựa gió thoảng mưa bay. Cô lại tiếp tục mê mẩn. Người cô nghe theo trái tim nhào tới, hôn lên môi anh.

Ngôn Cách, là ai đã nói, nếu muốn anh yêu em thì hãy làm anh cười. Vì thế, em đã làm rất nhiều chuyện để anh được vui và nở nụ cười. Nhưng khi anh cười rồi thì rõ ràng em lại yêu anh lần nữa.

Sáng hôm sau, Ngôn Cách đưa Chân Ý đến Cục Cảnh sát. Tư Côi vừa thấy Chân Ý đã tiến đến hỏi thăm tình hình cô gần đây, thấy cô vẫn yên ổn, Tư Côi an tâm, hạ giọng: “Cậu tự vệ chính đáng phải không?”

Chân Ý áy náy: “Tớ không nhớ.”

Ngôn Cách đưa cho Tư Côi một bìa tài liệu: “Đây là giám định thương tích của Chân Ý hôm xảy ra vụ việc.”

Hôm ấy trước khi Chân Ý trở về Thâm Thành, Ngôn Cách đã sớm chuẩn bị nhờ bác sĩ giám định, cũng dồn hết sức lực bớt vết thương gập phải trên đường

và ở bệnh viện tâm thần. Tư Côi mở ra xem, vết dầy, vết cắt, bầm tím, nội thương... Cô tới bên Quý Dương và đội trưởng Trần, khẽ nói: “Đủ để khiến Chân Ý nhận định rằng Hoài Như muốn giết cô ấy, phù hợp với giết người hợp pháp.”

Quý Dương không bình luận, hỏi Ngôn Cách: “Anh biết Chân Ý có liên quan đến cái chết của Hoài Như, tại sao không kịp thời đưa cô ta đến Cục Cảnh sát?”

Ngôn Cách thần nhiên đáp: “Cô ấy là bệnh nhân của tôi. Bị kích thích nên mất trí nhớ tạm thời, tâm trạng lại kích động. Nếu đưa đến Cục Cảnh sát hỏi cung, sẽ khiến cô ấy bị kích thích thêm.”

Mặt Quý Dương lạnh tanh, không nhìn ra rốt cuộc có tin hay không. Trước khi vào phòng thẩm vấn, Ngôn Cách kéo cổ tay cô. Cô nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh: “Sao thế?”

“Không có chuyện gì.” Ngôn Cách nói, ngón tay cái vuốt nhẹ mu bàn tay cô theo thói quen. Cảnh sát đều đang nhìn đó, tiếng lòng Chân Ý khẽ run.

Mắt anh trong suốt: “Chân Ý, đừng sợ.”

Cô buồn cười, vừa định nói nào có sợ chứ, lại nghe anh nói nốt: “Anh ở đây.”

Trái tim cô đập thình thịch, nóng hằm hập, thỏa mãn nhẹ giọng, dịu dàng làm nũng: “Biết rồi.” Sau đó cúi người ghé sát tai anh, khẽ nói: “Ngôn Cách, bây giờ càng ngày anh càng giống một người bạn trai đấy!”

Ngôn Cách hơi sững sờ, mặt đỏ ửng mấp má môi, buông tay cô ra.

Chân Ý vào phòng thẩm vấn, trả lời đầu đuôi ngọn ngành mọi câu hỏi, không nghĩ ra thì nói không nhớ rõ. Quý Dương nói rằng căn hộ của cô không có dấu vết bị xâm nhập, cô không hiểu chuyện này.

Ngôn Cách thuê luật sư cho cô nên Quý Dương không thể hỏi quá nhiều. Lúc ra ngoài, họ bắt gặp Dương Tư đi ra từ một phòng thẩm vấn khác. Chân Ý nhớ ra câu hỏi của Quý Dương, đi lên hỏi: “Có phải cô lên đánh chìa khóa nhà tôi không?”

Dương Tư nói như bị đổ oan: “Tôi chưa từng thấy chìa khóa nhà cô.”

Chân Ý nhếch môi, có khoảng thời gian Dương Tư bận việc không kịp đón tàu điện ngầm nên buổi tối ở lại nhà cô. Cô đã có lòng đưa chìa khóa cho Dương Tư. Cô biết không thể tranh luận bèn xoay người rời đi thì lại thấy Biện Khiêm đứng sau Dương Tư. Anh đã tới Cục Cảnh sát làm việc.

Biện Khiêm thấy Chân Ý giận đến đỏ mặt, đại khái đoán biết vụ của Dương Tư, an ủi: “Thôi, cô ta bị hoang tưởng, đừng giận làm chi.”

Chân Ý nghe nói ngày nào Dương Tư cũng tới Cục Cảnh sát làm loạn, nói cô ta thật sự đã có quan hệ tình dục với đàn ông, còn nói cảnh sát bao che cho

Ngôn Cách, việc này cả Cục Cảnh sát đều biết. Cô khó chịu hơn, nói: “Anh còn không định hướng, khuyên nhủ cô ta, bảo cô ta đừng như vậy nữa.”

Biện Khiêm than thở: “Anh đang thử, nhưng cô ta rất cố chấp.”

Chân Ý nói mấy câu với anh rồi rời đi cùng Ngôn Cách. Lúc xuống cầu thang lại gặp Hoài Sinh.

Chân Ý vừa thấy lạ, lại nghĩ tới Hoài Như chết rồi sẽ bị bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi. Hoài Như ngã xuống từ lan can nhà cô. Cô không biết có nên chào hỏi anh ta không. Nhưng Hoài Sinh thoáng thấy cô liền đi tới, vành mắt đỏ hoe, sắc mặt cũng tiều tụy: “Chân Ý.”

“Hoài Sinh, cố nén bi thương.”

“Chân Ý, tôi biết cô không giết chị tôi. Xin lỗi, chị tôi lại gây phiền toái cho cô.” Mắt anh ta hiện lên ánh nước. “Nhưng chị tôi cũng khổ lắm. Xin lỗi, mong cô tha thứ.”

“Do tôi xử lý không ổn thỏa nên không cứu được chị của anh, cũng mong anh tha thứ.”

Hoài Sinh lấy tay áo lau nước mắt, che mắt ghen ngào: “Chị ấy một mình chạy trốn ở bên ngoài quá đáng thương, tù chung thân sẽ bị người trong tù ức hiếp, bây giờ... Lúc chết chắc chị ấy không đau đớn quá lâu.”

Chân Ý nhìn tay Hoài Sinh, hốt hoảng hỏi: “Sao tay anh nhiều vết thương thế?”

Hoài Sinh kéo tay áo, càng buồn đau: “Chị gái không còn nữa, tôi nấu ăn bị bỏng suốt.”

Ngôn Cách khẽ cau mày. Bị bỏng ư? Không chỉ vậy, còn thoáng thấy nhiều vết thương chi chít do roi quất hoặc bị siết.

Trên đường trở về Thâm Thành, Chân Ý ngủ ở ghế sau, gồi đầu lên đùi Ngôn Cách. “Hai ngày nay ngủ mãi, sao vẫn buồn ngủ thế nhỉ?” Cô nhắm mắt lại, hơi ủ rũ.

Ngôn Cách cúi đầu vuốt mặt cô, cảm xúc giữa ngón tay với gò má thật mềm mại, ấm áp và mịn màng. Anh mơn trớn một hồi, cảm xúc nóng ruột trong cô đã vơi đi nhiều, trở nên bình an.

“Chân Ý?”

“Ừm?”

“Khó chịu vì Dương Tư à?”

Chân Ý không đáp lời, quay người ôm lấy eo anh: “Ừm.”

Muốn giả bộ không sao trước mặt anh, nhưng anh vừa liếc mắt đã nhìn thấu. Đầu cô vùi sâu vào eo anh. Anh khựng lại tiếp tục vuốt tóc cô: “Đừng buồn.”

“Ừm.”

Phút giây này, cảm giác ngón tay anh vỗ về làn tóc cô thật thân mật và dịu lòng. Anh vừa an ủi thì cô như được chữa lành. Khóe môi không kìm được mà nở nụ cười tươi rói.

Chân Ý vốn định ở lại thành phố K, nhưng Ngôn Cách mời cô đến nhà, bèn trở lại Thâm Thành. Lốp cỏ mịn lót dưới chân, trăm hoa trái khắp lối về. Nơi đó có ngôi nhà gỗ ba gian cùng hoa cỏ cây cối bao phủ.

Một buổi chiều, Chân Ý quán chần nằm trên ghé bập bênh ngoài lan can căn lầu. Dưới tán cây sơn trà, thỉnh thoảng cô chớp mắt ngủ, thỉnh thoảng mở mắt nhìn trời. Gió rất lớn, có thể lay động chiếc ghé bập bênh của cô, đừng đưa dao động. Đầu óc cô trở nên thanh thản. Dự báo thời tiết nói gió bão thu đông hiếm gặp đã đổ bộ vào thành phố K. Rừng cây sum suê vi vút gió, mang đậm cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão. Thời khắc thiên nhiên áp đảo thế này thì có lẽ nên ở nơi gần với thiên nhiên nhất.

Ngôn Cách luyện chữ trong phòng. Thỉnh thoảng ngắm cô ngủ, anh lấy một tấm chăn đắp cho cô, rồi chốc chốc thấy cô tỉnh giấc, anh lại bung một tách trà nóng cho cô, thường xuyên... chỉ tới cửa liếc nhìn cô, nhìn sợi tóc bay lòa xòa trong gió nhưng khuôn mặt khi ngủ lại yên bình, thấy cô vẫn ở đó thì lại rút chân về. Đi đi lại lại mấy lần, thậm chí anh có thể đứng ở cửa nhìn cô mấy mươi phút mà không nói lời nào, chỉ có ánh mắt sâu thẳm.

Sau bữa tối, Ngôn Cách định tới phòng sách ở tòa tháp tìm tài liệu. Chân Ý đã tắm rửa xong, choàng áo tắm của anh rồi đi cùng. Đến tối, gió núi lớn hơn, quần quanh gào thét bên ngoài. Tiếng chuông gió trừ tà kêu leng keng như hòa âm cùng tiếng gió. Ánh đèn hòa nhã quyện cùng ánh nến ấm áp biến nơi này thành bên cạnh nung nấu dịu dàng giữa cơn gió mạnh bạo ngoài kia. Ngôn Cách dáng người thẳng tắp, đứng tìm sách trước một bức tường toàn giá sách. Chân Ý nhàn nhã chấp tay sau lưng, nhón bước ngó nghiêng xung quanh.

Anh có rất nhiều phòng sách, một phòng trong phòng ngủ, một phòng dưới lầu và hai phòng trong tòa tháp. Hình như tầng ba gặp hỏa hoạn, tầng hai vẫn bình yên vô sự. Phòng sách này chuyên chứa sách cổ. Mức độ ố vàng của trang sách đã không thể diễn tả bằng năm tháng, e rằng phải nói là lịch sử. Giấy còi, giấy da trâu, sách cuộn, thẻ tre, mai rùa, bản khắc... Mỗi quyển sách ở đó đều vô cùng quý giá.

Chân Ý lòng đầy kính nể, nhìn bộ sách đã được kỹ thuật hiện đại phục hồi và bảo quản, không dám tự tiện đụng vào. Khó khăn lắm mới lấy được mấy cuộn

sách da chỉ lớn bằng đầu ngón tay, cô dè dặt mở ra. Vừa nhẹ vừa mỏng, cảm xúc nhẩn mẫn mát lạnh. Ấc, chữ như gà bới, đọc không hiểu gì cả.

“Đây là cái gì?” Cô hỏi.

Ngôn Cách quay lại nhìn: “Kinh Niết Bàn loại lớn.” Hồi lâu sau, anh nói: “Đó là sách da người.”

Da người? Chân Ý vội đặt sách về chỗ cũ, trong lòng khẽ nói vài lời an nghỉ. Đi vài bước, cô lại thấy một loạt sách cuộn trong ống tre, lớp khăn gấm trên sách viết: “Gia huấn họ Ngôn”. Cô nổi hứng thú, cầm quyển “Tu thân”, mở ra đọc: “... Lễ ký nói rằng: Không sinh kiêu ngạo, không buông dục vọng, không thỏa chí nguyện, không tận niềm vui. Vũ trụ có thể đạt đến ranh giới cảm xúc không còn giới hạn...”

Thẻ tre cần cỗi, nét mực khô cong. Đặt nó trong lòng bàn tay, như thẻ trông thấy lễ nghi phong tục còn lưu giữ trong gia tộc vang danh suốt nghìn năm.

Cô cẩn thận cuộn sổ lại rồi rón rén đặt về chỗ cũ. Đối với cô mà nói, những quyển sách cổ trong căn phòng này quá sâu xa. Cô lại thông thả bước tới trước bàn sách của Ngôn Cách, thấy trên bàn có một quyển Liêu trai chí dị từ đời Thanh, còn có vết tích lật giở thường xuyên và cả ghi chú. Chân Ý buồn cười. Thường ngày người này thanh nhã nghiêm túc, vậy mà lại ngấm ngấm có sở thích đọc truyện tình yêu giữa thư sinh và hồ ly yêu quái. Nghĩ tới cảnh anh nghiêm mặt xem nam nữ chàng chàng thiếp thiếp trong sách, cô không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Ngoài kia, gió rít thét gào, trong phòng lại yên ắng. Tiếng cười của cô thật giống châu ngọc rơi xuống nền nhà. Ngôn Cách quay lại thấy cô đang cầm quyển Liêu trai cười ngớ ngẩn thì nhìn cô hồi lâu, khóe môi nhoen lên rồi quay đầu đi. Cô liếc nhìn câu chuyện trong sách, hỏi: “Ngôn Cách, anh thích mẫu truyện nào nhất?”

Anh sớm đoán được cô sẽ hỏi câu này, ánh mắt sâu dần, đáp: “Anh Ninh.”

“Anh Ninh?” Chân Ý giờ đến trang đó, nhìn lướt qua, đọc tới chỗ anh gạch chân, không khỏi đọc thành tiếng, “... Song nét cười rất tươi, dấu cười đến phát rồ cũng không giảm vẻ yếu điệu, ai thấy cũng vui thích... Luôn cười ngây ngô, dường như hoàn toàn không chút toan tính¹.”

Cô ngược mắt lên: “Ồ? Cô nàng thích cười đến vậy à?”

Ngôn Cách xoay người lại, tay đút vào túi, dựa lưng vào giá sách, nhìn cô qua ánh nền nhẹ nhàng trải khắp phòng. Thật ra, anh nói như có ngụ ý: “Ừ, cô ấy rất thích cười.”

Chân Ý không hiểu: “Em nghe nói trong Liêu trai, cô gái thích cười nhất, có tiếng cười hay nhất là Anh Ninh. Trước đây không có cơ hội đọc, bây giờ... Ồ, thật đáng yêu.”

“Ừ, rất đáng yêu.”

Chân Ý cúi đầu, không biết Ngôn Cách đang nhìn cô bằng chăm chú mà yên tâm đọc sách. Thời gian lặng yên như dòng nước chảy, như ánh mắt chân thành tha thiết của anh.

Hồi lâu sau, cô nói: “Người xưa viết sách khoa trương quá, cái gì mà nhìn đắm đắm đến nỗi quên cả giữ ý tứ chữ? Lại nói cái gì mà mấy ngày không gặp liền...” Cô ngẩng đầu lên, yêu kiều chất vấn: “Anh có hồn phách xiêu lạc đâu mất, làm lủi quay về trước một cô gái thích cười không?”

Anh nhìn chăm chú một lát, cất giọng âm áp thông thả: “Biết làm sao đây. Không nói cũng chẳng buồn ăn, da thịt gầy tóp.”

Tuy là lời thoại trong sách, nhưng nhìn đôi mắt trong veo tĩnh lặng rồi lắng nghe giọng điệu ôn hòa điềm đạm của anh khi nói ra những lời này, Chân Ý bỗng có cảm giác đắm chìm. Không hiểu sao cô cảm động vô cùng.

Thế nhưng, cô không còn nhớ rằng trong đồng tro tàn ở tầng ba là tám năm “Hôm nay Chân Ý chưa về” của anh. Cô cũng không biết là anh đâu chỉ “Hồn phách xiêu lạc đâu mất”, đâu chỉ “Biết làm sao đây. Không nói cũng chẳng buồn ăn, da thịt gầy tóp.”

Chân Ý cúi đầu tiếp tục đọc sách, đọc một hồi lại bật cười: “Anh Ninh này thật đáng yêu, thư sinh cầm cành hoa khô héo đi gặp cô nàng để bày tỏ nỗi nhung nhớ từ hồi mới gặp, không ngờ Anh Ninh lại nói thứ còn con con đó có gì đáng quý, nếu anh thích thì sẽ gọi lão bộc đến, bẻ hẳn một bó lớn gửi tặng riêng anh. Ha ha, đáng yêu quá.”

Mắt Ngôn Cách cũng gợn ý cười nhè nhẹ, nói: “Anh chẳng phải yêu hoa mà yêu người cầm hoa cơ.”

Nghe anh đọc lời thoại của thư sinh, cô nghiêng đầu cười, đáp lại theo lời thoại của Anh Ninh: “Tình thân họ hàng, người ai cũng có.”

Ngôn Cách lại trầm mặc. Thư phòng im phăng phắc. Chân Ý thấy anh không đối đáp nữa liền ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh thâm trầm, tình sâu như biển.

Anh chậm chậm nói: “Anh nói yêu đây chẳng phải là tình yêu họ hàng dây mơ rễ má, mà là tình yêu vợ chồng kia.”

Tim Chân Ý rộn lên, đập thình thịch, chợt cảm thấy dường như anh không phải đang đọc sách, cũng không phải đang phối hợp đùa vui với cô, mà là đang... tỏ tình? Giọng cô nhẹ xuống, liếc mắt nhìn sách, hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

“Đêm thì cùng chung chăn gối.”

... Tim Chân Ý hoàn toàn loạn nhịp, không thể thốt ra câu thoại “Em không quen ngủ với người lạ” phía sau. Không hiểu sao trong ánh mắt thẳng tắp mà dịu dàng của anh, mặt cô lại đỏ bừng, cúi đầu nói khẽ: “Ngôn Cách, anh không phải người lạ.”

Đêm gió lơn mưa phùn, căn phòng mập mờ vô cùng. Trái tim Chân Ý không còn yên ả nữa, cũng không còn tâm tư đọc kỹ. Cô vội lật đến trang sau thì nhìn thấy một cái tên. Ngôn Anh Ninh.

Là chữ của Ngôn Cách, có thể nhận ra rằng anh viết từ nhiều năm trước, nét chữ còn rất non nớt, chắc hẳn là thời trung học.

“Ngôn Anh Ninh?” Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, “Ai thế?”

“Tên của con gái chúng ta.”

Nội tâm Chân Ý chấn động, cô ngỡ ngàng mở to hai mắt: “Sao tự dung nói lời không giống anh thế?”

“Chân Ý.” Anh khẽ nói, “Anh đang cầu hôn em đấy.”

Đêm mưa gió rền rĩ, nơi phòng sách cổ xưa tỏa ra ánh đèn mờ lung lấm áp. Chân Ý cầm quyển Liêu trai chí dị của hơn ba trăm năm trước, ngỡ ngẩn đứng đó. Cô hoàn toàn không ngờ Ngôn Cách cầu hôn cô, càng không ngờ thật ra tâm tư này anh đã giấu kín suốt chín năm. Chín năm trước, anh viết cái tên “Ngôn Anh Ninh” ngây ngô lên trang sách xưa cũ ó vàng, để rồi cuối cùng có một ngày, anh đưa cô gái mình thích đến nhà và nói với cô rằng anh phát hiện trong quyển sách của ba trăm năm trước có cô gái hồn nhiên thích cười như cô. Vì thế, anh đã nghĩ ra tên cho con gái họ. Sau đó, dùng một cái tên để cầu hôn cô.

Giờ đây, chàng thiếu niên ấy đã trưởng thành đứng trước mặt cô, khuôn mặt như vẽ, hai má đỏ ửng vì lo lắng và xấu hổ.

Mắt Chân Ý ươn ướt: “Em tưởng em phải cầu hôn anh.”

Mắt anh sâu thẳm, nói chậm rãi: “Trên đời này, anh chỉ thích hai thứ, bầu trời đầy sao và Chân Ý. Một thứ bởi vì em, một thứ chính là em.”

Nước mắt cô rơi lã chã, đầu óc lại trống rỗng, không thể nghĩ được gì. Anh chờ một lát, thấy cô chỉ rơi nước mắt, hỏi: “Chân Ý, em có đồng ý không?”

“Dĩ nhiên đồng ý rồi!” Cô nhào tới ôm lấy cổ anh, kích động đến run rẩy, “Em chỉ bất ngờ quá thôi, sao bất thành linh thế? Anh làm em giật cả mình.”

Anh chiều theo cúi người xuống, ôm cô, trả lời thẳng thắn: “Không có gì để do dự cả.”

Một câu nói đơn giản khiến nước mắt cô tuôn rơi. Cô vừa khóc lại vừa cười. Mười ba năm, cuối cùng họ đã đến bên nhau, tất cả những gì đã qua đến thời khắc này đều trở nên đáng giá.

Lòng cô dâng tràn hạnh phúc, đá giày, chân trần giẫm lên chân anh rồi ôm anh xoay tròn trong cơn gió vãn vít.

“Ngôn Cách, anh cho rằng tình yêu vợ chồng là gì?”

Anh nói chậm rãi: “Anh cho rằng tình yêu vợ chồng chính là tin em, kính em, bảo vệ em và che chở em.”

Lòng cô ảm áp. “Tình yêu trong mắt em không phải thứ tình cảm vẩn vương đơn thuần mà là tình yêu vợ chồng. Tình yêu vợ chồng, đêm chung chăn gối.” Ngâm nga mấy câu, trái tim lại gợn sóng. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lúng liếng như chứa đựng ánh nến lung linh, nhìn anh rồi dịu dàng và thông thả nói: “Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Em muốn... tình yêu vợ chồng.”

Anh căng thẳng đến nỗi cơ thể căng cứng. Hồi lâu anh khẽ đáp: “Được.”

Anh vòng tay ra sau eo, cầm lấy tay cô. Cô giãy nhẹ, nghiêng đầu tựa vào hõm vai anh, lầm bầm: “Ngôn Cách, em thích ở đây.” Trong phòng sách như phim Cuộc lỗi.

Anh hơi sững sờ, cô đã buông anh ra, tháo dây lưng trên áo tắm, chiếc áo choàng tắm tuột xuống bên chân, Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mà cô lén lấy từ tủ quần áo của anh sau khi tắm, để lộ đôi chân dài cân đối. Cởi mấy cúc áo đầu, làn da như mỡ đông.

Cô cắn nhẹ môi, đôi mắt lấp lánh nhìn anh, kiễng chân, yêu kiều nói: “Ngôn Cách... Em muốn ở đây.”

Anh ghìm lại trái tim đang đập rối loạn, ánh mắt bất giác sâu thêm: “Được.”

Hai người ôm nhau bước chậm đến bên giá sách. Anh dừng bước, bàn tay lướt tới dưới hông cô. Vén lớp áo mỏng lên, lòng bàn tay anh chạm vào cơ thể đầy đặn và đàn hồi. Cô phối hợp kiễng chân lên để bản thân vùi sâu vào tay anh.

Anh nhắc cô đặt lên giá sách, Anh ở trước mắt, sau lưng là sách của anh. Giữa không gian chật hẹp này, cô đã không còn nơi trốn tránh, lòng ngực lại lấp đầy niềm mong đợi, hoàn toàn giao mình cho anh. Ngoài cửa là gió mưa bập bùng, trong phòng là mùi trầm hương phảng phất tỏa ra từ lò, nhẹ nhàng như sương, không mãnh liệt nhưng đủ khiến cô chìm trong mê say túy lúy. Anh cúi đầu đưa bờ miệng thơm ngát mút lấy môi cô, hơi thở đậm dần. Tay anh luồn vào áo sơ mi, lòng bàn tay hơi thô ráp, mơn trớn vuốt ve làn da bóng loáng mịn màng của cô. Ngón tay anh thon dài men theo sống lưng cô. Cô không thể động đậy như con mèo nhỏ bị xách cổ, ngoan ngoãn rúc trong lòng anh, rên rỉ, mặc anh lướt xuống ôm lấy bờ hông rồi khẽ đưa những ngón tay dịu dàng vỗ về xương cụt.

Lòng cô râm ran, thân thể như một khối trống rỗng. Cô hít thở khó khăn, lầm bầm: “Ngôn Cách.”

Anh buông môi cô ra, cup mắt nhìn cô. Hai má cô ửng hồng, đôi mắt ướt át và trong veo. Nhìn cô chăm chú hồi lâu, anh cúi người kề sát cô, cọ nhẹ đôi má nóng hổi của cô, theo bản năng tìm kiếm thân mật như loài thú.

Gió đêm khẽ lay động mấy chiếc đèn lồng, áo sơ mi của Chân Ý ướt đẫm, quần hờ trên thân thể mảnh mai đang run rẩy trước gió của cô.

Đôi chân trần thon dài trắng nõn của cô kề sát mái tóc mềm mại của anh, bắt chân mềm rũ khoác lên lưng anh, khẽ run rẩy. Cô ngửa đầu, đôi mắt lóng lánh và mơ màng, nhìn căn phòng thanh nhã với cầu thang màu gỗ thô cùng ánh đèn mờ ám và bao quyển sách cổ xung quanh, Cô xấu hổ nhắm mắt lại, thân thể dần dần cứng ngắc, ngón chân như ngọc trắng cuộn lại, cọ xát lưng anh.

“Ừm.” Cô khẽ rên, ngẩng đầu lên, cắn môi run rẩy như chiếc lá rụng cuốn theo cơn gió, muốn bám lấy thứ gì gần đó nhưng lại kéo rơi mấy cuốn sách trên giá. Chúng rơi xuống đất, trang giấy sột soạt.

“Chân Ý.” Anh gọi bằng giọng khàn đặc, đưa tay ôm lấy eo cô rồi kéo cô tới gần. Chân cô theo đà, bất giác tách ra, đặt ngang hông anh.

“Ôi!” Cô thức tỉnh giữa màn sương mờ phủ, người cong lên, cánh tay mảnh mai ôm chặt lấy cổ anh.

Mái tóc lòa xòa trên trán anh bị mồ hôi thấm đẫm, đôi mắt thâm trầm u ám: “Chân Ý?”

“Hả?” Cô uất ức rên nhỏ, giọng khẽ khàng như muỗi kêu.

“Có đau không?” Giọng anh khàn khàn mà kiềm chế.

“Ừm.” Cô như muốn khóc, giọng nói êm dịu đến lạ, hết lớp voan trắng mỏng manh. Cô ngậm lấy vành tai anh, rên rỉ như đau đớn lại như vui sướng, “Nhưng cũng rất thoải mái.”

Những cuốn sách sau lưng lay động nhẹ nhàng. Cô tựa đầu lên vai anh, vui vẻ đến độ không chút ngại ngùng.

Trang sách lật giở sột soạt. Ánh nến lay động, căn phòng ngát hương giấy mực.

Cơn gió cuối thu lùa vào từ cửa sổ gỗ hết như thủy triều không thể cản ngăn, cuốn mái tóc đen của cô bay múa. Nóng lạnh đan xen, cô bị kích thích đến độ toàn thân run rẩy, mỗi một tác da thịt đều căng chặt và run cầm cập trước cơn gió lạnh. Cô nhú mày rên rỉ, ngẩng đầu thấy chiếc đèn hoa lan phía trên như bùng lên cả trời pháo hoa rực rỡ.

Ngoài cửa, sấm sét vang dội, mưa như trút nước.

Mười ngón tay của anh và cô đan xen, tì chặt trên giá sách. Cô như thánh nữ bị ghim trên chiếc giá gỗ, ngẩng đầu như hướng lên thiên đường, thân thể lơ lửng như được sức mạnh nào đó kéo lên cao.

Đối với Chân Ý, đêm nay không hề yên bình, nhưng cũng là một đêm đặc biệt yên bình.

Ngoài tòa tháp, cơn bão đã tới, gió lớn mưa rào. Lá cây xào xạc, nước mưa vỗ lên lan can và cửa sổ. Một đêm vốn ồn ã nhưng nụ hôn và cái vuốt ve anh trao cùng vòng tay với nhịp tim anh đã biến tất cả trở nên dịu dàng và chân thật.

Hai người chen chúc trên chiếc sập nghiêng nho nhỏ, đắp chiếc áo tắm và tấm chăn mỏng, khó khăn lắm mới che kín được bắp chân trần của cô, bàn chân trắng nõn lạnh băng của cô lộ ra đung phấp chân anh.

“Chân Ý.” Anh lại kéo áo tắm và chăn mỏng về phía cô.

“Ừm?” Cô lười nhác ngậm nga, mắt không mở nổi, lưu luyến làn da căng dày và nhiệt độ cực nóng nơi lồng ngực anh.

“Anh bế em xuống tầng, trở về phòng ngủ nhé, có được không?”

“Không được.” Cô yêu kiều hừ nhẹ, ôm chặt eo anh thêm. Lòng bàn chân lạnh lạnh áp sát chân anh, ấm áp quá. Anh thuận đà giữ chặt chân cô, cố gắng truyền hơi ấm cho cô.

“Em không muốn động đây.” Cô lẩm bẩm. Giờ phút này, nghe nhịp tim đều đều mạnh mẽ của anh, cô không hề muốn bị quấy rầy.

Anh áp sát gò má lạnh lạnh của cô, nói khẽ: “Nhưng anh lo em bị cảm lạnh.”

“Ấm áp thế này sao cảm lạnh được?” Cô nói mơ.

Hôm sau, trời quang mây tạnh, màu xanh lam hòa với ánh nắng màu trắng nhạt, trông cao xa vô cùng. Dãy núi sau mưa tràn ngập mùi lá cây và hương bùn đất tươi mát. Trang viên như được nước gột rửa, đơn sơ tựa bức tranh mưa bụi chốn Giang Nam. Đá xanh ẩm ướt nhưng không đọng nước, Chân Ý bước lên trên, được Ngôn Cách nắm tay, băng qua sương mù sau cơn mưa. Họ mới trở về từ chỗ ông bà Ngôn, cũng đã gặp những bề trên khác trong nhà. Ngôn Cách nói đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày Mười tháng Chín năm sau. Hôm đó tròn mười ba năm kể từ ngày họ quen nhau. Đi qua công viên trồng hoa dâm bụt, Ngôn Cách dừng bước, hỏi: “Có muốn đi thăm Ngôn Hủ không?” Bây giờ cô đã là vợ chưa cưới của anh, thân phận khác hẳn trước kia.

Bước vào căn viện, vòng qua tấm bình phong, mấy con chim nhỏ đang nhảy nhót trên thảm cỏ, mỏ hạt cây rơi rụng sau mưa. Trên ban công, Ngôn Hủ ngồi xe lăn, lẳng lẳng nhắm mắt, cơn gió phất nhẹ mái tóc lòa xòa trên trán anh. An Dao ngồi cạnh lan can, cầm một quyển sách đọc thơ cho anh: “... Hoa hạnh như mưa rơi ướt áo. Gió dương liễu lạnh chẳng phiền ta...”²”

Đọc được một nửa, sợ chân anh bị lạnh, cô giơ tay lên dèm chăn cho anh. Ngôn Hủ chậm rãi mở mắt ra, lẳng lẳng nhìn cô. Một chú chim nhỏ nhảy tới lan can, giương mắt nhìn hai người.

“Ngôn Hủ, An Dao.”

Lâu rồi An Dao chưa gặp Chân Ý nên cũng rất vui. Hai người hỏi thăm nhau mấy câu, Chân Ý quay lại, thấy Ngôn Hủ mãi chơi chiếc rubic năm tầng, sắp đặt màu sắc hết như người máy. Cô tò mò tiến tới: “Ngôn Hủ, anh có thể dạy tôi không?”

Cô nhẫn nại đợi mấy giây, anh mới ngược mắt lên, nói: “Tôi đang nghĩ tới một con số, đoán đúng tôi sẽ dạy cô.”

“Cứ vậy mà đoán à?” Chân Ý bối rối.

“Ừ.”

Mười giây sau, Ngôn Hủ ngẫm lại, tốt bụng gợi ý: “Tôi đang nghĩ một số ở giữa số 2 và số 4.”

Chân Ý nói ngay: “3!”

“Tiếc quá.” Ngôn Hủ cúi đầu, “Tôi đang nghĩ tới số 2,8284271247462...”

Sau khi nói mấy chục con số trước ánh mắt kinh ngạc của Chân Ý, anh tiếp lời: “Ừ, chính là căn bậc hai của 8.”

Chân Ý quay sang nhìn Ngôn Cách. Em trai anh xấu xa như vậy, anh thật sự không biết ư?

#Lam Anh: Thật sự xin lỗi các bạn, mấy ngày sắp tới mình bận nên không thể ra chương sớm được, mong các bạn thứ lỗi. Mình sẽ cố gắng type cho các bạn sớm nhất có thể. *Cúi đầu*

À, mình xin trả lời là truyện sẽ hoàn trong tháng này nha, các bạn đừng lo, mình không chạy đâu:mrgreen:

Chương 16-3

Chương trướcChương tiếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Typer: Lam Anh

Trên đường trở về thành phố K, Chân Ý gói đầu lên đùi Ngôn Cách, nằm ngửa ở ghế sau, vui vẻ ngâm nga bài hát. Nhìn cô vô tư lự, trái tim anh trở nên thanh thản. Anh đề nghị: “Anh cùng em về nhà dọn đồ đạc.”

“Ồ?” Cô ngẩng đầu, vươn tay sang khều mặt anh.

“Để làm gì?”

“Dọn tới căn hộ của anh, cũng gần văn phòng của em.”

“Có được không?” Cô ngồi dậy. Cầu hôn, ân ái và sống chung đều do anh chủ động, cô thật sự không quen.

Anh nói nhẹ tênh: “Chúng ta vốn nên sống chung.”

“Được đó.” Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, “Em cũng không muốn ở lại hiện trường vụ án nữa.”

Vừa nghĩ tới buổi sáng tỉnh dậy nhìn thấy chiếc gương máu, lại còn bị người ta buộc chiếc vòng vào cổ siết chặt, cô đã rợn người. Cô rất mong đợi được ở bên anh, chỉ là lo lắng không hợp thói quen sinh hoạt của anh, sợ anh không thoải mái. Thế nhưng, những dẫn đo này của cô đã bị anh phá vỡ. Càng ngày

anh càng cố gắng đảm nhiệm tốt cả vai trò bạn trai và chồng chưa cưới. Sau này, cô nên học cách thoải mái hưởng thụ lòng tốt của anh.

Căn hộ tầng lửng của anh hướng ra biển, khung cảnh thanh tịnh, phong cách không cổ kính như nhà họ Ngôn mà đơn giản hiện đại. Điểm giống nhau duy nhất là chiếc giường hình tròn cực lớn màu xanh đậm. Sau khi Chân Ý chuyển đến, cô đổi thành màu đỏ tươi vì cho rằng màu đỏ có thể tăng cao mức độ vui vẻ trong tình yêu. Ngôn Cách không tỏ ý kiến, chiều theo cô. Đêm đến nhìn cô như con cá vẫy bạc lặn mình trên chiếc giường lớn màu đỏ, kích thích thị giác đến vậy. Anh nghĩ, ừ, quả là thế.

Những ngày sống cùng Ngôn Cách quá dễ chịu. Ăn uống theo quy luật, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, thời gian ân ái cũng theo quy luật. Ra ngoài ăn cơm, Tư Côi cũng có thể nhận ra có điều khác thường: “Chân Ý, ăn được thịt rồi à?” Tư Côi gấp miếng sashimi chằm mù tạc.

“Thịt? Tớ ăn suốt mà.”

“Tớ nói cậu và Ngôn Cách đó!” Tư Côi tặc lưỡi, “Bây giờ trông cậu bùng sắc đào hoa thế này, cứ như yêu tinh có được linh hồn của đàn ông vậy.”

Chân Ý mắng nhiếc cô nàng: “Sau khi quen Biện Khiêm, cách dùng từ của cậu ngày càng lạ đời. Đúng rồi, cậu với anh ấy tiến triển thế nào?”

“Tuần trước anh ấy đưa tớ về nhà. Không ngờ nhà anh ấy giàu đến vậy, tớ thấy áp lực lớn quá.”

Chân Ý “ừ”, nghĩ thầm chắc Tư Côi biết thân thế của Biện Khiêm rồi. Quả nhiên, Tư Côi thở dài: “Cuộc đời anh ấy lặn đạn quá. Hồi bé, bố anh ấy bị đối tác vu cáo hãm hại, Cục Cảnh sát phá án qua loa, bố anh ấy phá sản vào tù, mẹ cuồn tiền bỏ chạy cùng người khác. Anh ấy và anh trai sống nương tựa vào nhau, không ai chăm sóc nên anh trai mắc bệnh qua đời. Lợi hại thay, bố anh ấy ra tù gây dựng lại sự nghiệp. Chỉ tiếc đầu năm nay phát hiện bị ung thư gan, không chống đỡ được mấy tháng. Bác sĩ nói cuộc sống tù ngục đã để lại bệnh tật cho bác ấy.” Tư Côi tiếc nuối: “Bố anh ấy là người vô cùng lạc quan ngay thẳng.”

“Vì thế Biện Khiêm cũng là người như vậy.” Chân Ý nói.

“Tớ chỉ gặp chuyện này trong khi phá án. Bây giờ, người bên cạnh gặp phải sự bất công ấy, tớ thấy rất đau lòng.”

“Có rất nhiều chuyện tương tự. Đàn anh của tớ, à, công tố viên Doãn, quá khứ của anh ấy cũng rất... Haiz, chuyện thâm tâm xảy ra khắp mọi nơi.”

“Thâm tâm? Cậu nói làm tớ nghĩ tới tiểu thuyết của Hoài Sinh mà cậu giới thiệu mấy hôm trước, tớ mua rồi đấy. Tớ đã đọc qua, nội dung là một chuỗi câu chuyện kinh dị, nhân vật trong truyện thâm tâm cực kỳ, viết hay lắm. May tớ là cảnh sát, nếu không đã bị dọa chết rồi.”

Chân Ý cắn miếng sushi, mở điện thoại ra: “Tớ mua hết rồi, còn kêu gọi người quen ủng hộ. Nhưng vì không có thời gian nên chỉ đọc qua loa, truyện cậu nói là về nữ phóng viên à?”

“Ừ, là truyện đó. Ồ đúng rồi, vụ án Hoài Như tiến triển thế nào?”

“Hiện giờ, luật sư của tớ vẫn chưa nhận được tin tức từ Cục Cảnh sát, chắc không có vấn đề gì đâu. Nhưng Dương Tư khăng khăng nói rằng có người chuốc thuốc mê cưỡng hiếp cô ta. Là cô ta bị thôi miên quá sâu hay nghi phạm không phải Hoài Như? Hoặc là có nhiều nghi phạm?” Chân Ý vò đầu, “Hôm ấy trước khi tớ bị hung thủ đánh ngất, đã từng nhìn thấy tay hung thủ, nhưng không nhớ rõ.”

“Biện Khiêm cũng nói Dương Tư rất cố chấp.” Dứt lời, điện thoại của Tư Côi đổ chuông, Cục Cảnh sát có việc. Cô thanh toán rồi đi trước.

Chân Ý vừa ăn vừa đọc tiểu thuyết. Bình thường không đọc, hôm nay lại bị mấy chương truyện hấp dẫn, không thể dứt ra được. Nội dung không dài, kể về một nữ phóng viên điều tra và vạch trần sự bất công của xã hội. Thế nhưng, đương sự của cô lại treo cổ tự tử trong phòng vệ sinh công cộng. Cô không tin và quyết tìm kiếm sự thật, nhưng dần dà, cảnh sát điều tra cùng cô bắt đầu nghi ngờ cô. Chân Ý đọc đến mê man, ăn xong đi rửa tay cũng cầm di động xem. Đúng lúc đọc tới đoạn nữ phóng viên đi tìm đối tượng điều tra của mình, bước vào phòng vệ sinh thì nhìn thấy “... Cô ta treo cổ bên trên, mái tóc xõa tung trong gió. Trong gương, mắt cô ta trợn trừng trông thật kinh hãi...”

Chân Ý đặt điện thoại xuống, vừa ngước mắt lên đã thấy tấm gương đối diện bồn rửa tay là hàng chữ đó, cô sợ tới mức hồn bay phách tán. Trong gương, căn phòng ngay sau cô treo một cái đầu người! Tóc tai bù xù ướt đầm!

“Aaaa!” Chân Ý hét âm lên, quay người lại, tầm mắt lóe lên, chỉ là cây lau nhà.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, có hai cô gái đi tới, bị tiếng hét của cô làm giật mình: “Sao thế?”

“Không có chuyện gì.” Chân Ý vội xua tay, “Nhìn nhầm, bị cái cây lau nhà dọa sợ.”

Cô gái ngẩng đầu nhìn, cũng nói: “Ai lại treo cây lau nhà cao thế, ghê chết đi được.”

Chân Ý đi ra, cô gái tốt bụng nhắc nhở: “Nếu xuống bãi đỗ xe thì đi cầu thang bộ nhé. Hình như thang máy hỏng rồi.”

“Cảm ơn.”

Chân Ý đi thang bộ, gọi điện cho chị gái. Vẫn như dạo gần đây, điện thoại không ai nghe máy cả. Lạ thật! Cô nhú mày nghĩ ngợi, chị gái để lỡ cuộc gọi suốt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Cô xuống cầu thang đi tìm xe mình, tay lướt trên di động để ngắt cuộc gọi không ai bắt máy kia. Không ngờ trang tiểu thuyết lại xuất hiện, ngón tay lật qua vài trang. "... Cô ấy đi giữa bãi đỗ xe trống trải, xung quanh tốt mịt mờ, đèn thoát hiểm màu xanh biếc như mắt quý. Cô đi vài bước, nhận thấy bốn bề yên tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng giày cao gót "cóc cóc" của cô vang vọng trong bãi đỗ xe không người..."

Da đầu Chân Ý tê dại, cô đi chậm dần, tiếng giày cao gót quẩn quanh cũng bớt âm vang. Cô nhìn quanh, không có ai, dù có vô số chiếc xe và cửa sổ xe đen ngòm. Tim cô đập loạn nhịp, bước nhanh hơn. Trên màn hình di động: "... Cô ấy sợ hãi vô cùng, chạy thục mạng, nhưng đằng sau bỗng nhiên có người tóm lấy bả vai cô..."

Chân Ý nhấn chìa khóa xe, tiếng "tít tít" vang dội. Cô vừa định mở cửa xe, đột nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng bước chân, một bàn tay xuất hiện trong gương chiếu hậu. Cô giật nảy mình, sợ hãi quay lại. Người đối diện cũng giật thót: "Sao thế, Chân Ý?" Là Hoài Sinh.

Tim Chân Ý đập thình thịch như ngựa điên tuột dây cương rồi từ từ bình ổn trở lại: "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi hẹn biên tập ăn cơm. Cô định đi đâu thế?"

"Cao ốc Nhân Phụ."

"Trùng hợp quá, tôi cũng đi về phía đó. Có thể quá giang không?"

"Được chứ."

Cô tìm lối ra trong bãi đỗ xe, sẵn đó nói về tiểu thuyết của anh ta: "Hoài Sinh, anh viết như thật vậy, tôi bị dọa mấy lần luôn đó."

"Không biết viết gì khác, đành viết truyện kinh dị." Anh ta cười.

Đi qua vạch giảm tốc, sườn xe hơi dao động, vật trang trí trên chìa khóa xe đập leng keng. Chân Ý cụp mắt nhìn chiếc móc chìa khóa đang đưa, trong đầu lóe lên thứ gì đó. Cô nghĩ kỹ lại, lấy di động gửi tin nhắn: Ngôn Cách, hình như em thấy có bàn tay đưa ra từ dưới người Dương Tư... Vòng thép... Một loại vòng tăng ma sát nào đó. Trời ạ, chẳng lẽ thật sự còn có một người?

"Vòng gì cơ?" Hoài Sinh nhìn điện thoại, vươn tay đến trước mặt cô, "Loại vòng này ư?" Một chiếc vòng làm bằng thép đặt trong lòng bàn tay trắng xanh của anh ta. Dưới những ngọn đèn lướt qua như nước chảy, chiếc vòng ánh lên sắc bạc lạnh lẽo.

Những ngày qua, cuộc sống của Lê Hữu càng mất tự do. Ngôn Cách đã tước đoạt thời gian ra ngoài của gã, không cho phép gã rời khỏi phòng bệnh. Gã bị nhốt trong phòng giam rộng mười mấy mét vuông, không có tivi sách vở, thậm chí không có cả giấy bút. Gã không phải bệnh nhân tâm thần, không thể tự biên tự diễn giết thời gian như những bệnh nhân khác. Nhưng xét trên mức độ nào

đó, tâm tư gã có thể bình lặng như Ngôn Cách. Bị nhốt hơn nửa tháng, trạng thái tinh thần của gã vẫn như trước đây.

“Tôi biết anh sẽ tới tìm tôi mà.” vẫn là giọng điệu nắm giữ hết thảy.

Ngôn Cách im lặng nhìn gã hồi lâu, nói: “Nói thử xem.”

“Cô Chân đã xảy ra chuyện rồi.” Lệ Hữu mỉm cười, dáng vẻ như xem chuyện vui, “Anh cho rằng nhốt tôi, không để tôi trao đổi với bất cứ ai thì có thể ngăn chặn tư tưởng của tôi ư? Sai rồi. Vị đặc công ngày trước bắt tôi đã tin, còn anh lại ngu xuẩn bảo thủ. Tôi thật sự có thể điều khiển ý nghĩ của một nhóm người. Người ở ngoài kia đang nằm dưới sự khống chế của tôi.”

Mắt Ngôn Cách lóe lên sự nghi ngờ: “Anh điều khiển anh ta làm gì?”

“Anh tưởng tôi nói cô Chân gặp chuyện là đoán mò ư?”

“Đương nhiên là đoán.” Ngôn Cách nheo mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trông rất thờ ơ, “Anh biết thừa tôi tới đây gặp anh vì cô ấy. Chuyện của người khác, tôi không quan tâm.”

“Tính tình nghiêm túc này của anh thật không thú vị.” Gã than thở như nỗi lòng từ bi, nhân nhã nói, “Cô ta đã biết chuyện xảy ra với anh năm đó, bị kích động đến phát điên, mất tự chủ rồi giết người. Anh chỉ có thể thôi miên xóa bỏ ký ức của cô ta. Anh sợ Chân Tâm thoát ra nên anh đã trở nên chủ động trong mối quan hệ giữa hai người, chắc hẳn...” Gã nheo mắt quan sát khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Ngôn Cách dưới ánh nắng, “Đã cầu hôn rồi.”

Tất cả đều đúng. Ngôn Cách đã dự liệu từ trước, nhưng không bình luận mà chỉ hỏi: “Ai nói chuyện năm đó cho Hoài Như biết?”

“Người gọi điện của tôi. Dùng tinh thần của mình điều khiển anh ta gọi điện cho Chân Ý và Hoài Như là chuyện quá đơn giản với tôi.”

“Nhưng, anh ta mà anh nói là ai?”

“Ngẫu nhiên. Hôm nay chọn người này, mai chọn người khác. Người nào cũng biểu hiện rất tốt, có thể kịp thời gửi lại cho tôi tin tức của vật thí nghiệm, bao gồm cả cô Chân. Nhờ đó, tôi vạch ra bước thí nghiệm tiếp theo.”

Ngôn Cách không phản bác, thậm chí có lẽ gã dùng thôi miên. Những Lệ Hữu bị nhốt mấy năm, thôi miên bằng sóng điện não mà không cần tiếp xúc với người bên ngoài ư? Anh không tin mấy lời xằng bậy của gã. “Người gọi điện” hiểu rõ tình hình của Chân Ý đến vậy, bề ngoài có vẻ như thông qua lúc cô giải bày tâm sự, nhưng Ngôn Cách không cho là thế. Chân Ý sẽ tìm người khác kể chuyện buồn, nhưng tuyệt đối không tiết lộ vụ án. Chưa kể anh đã phản thôi miên cho cô nhiều lần nên cô sẽ không bị người khác thôi miên. Điện thoại chỉ để ngụy trang rằng có người khống chế Chân Ý từ xa, còn trên thực tế cách thức thu thập tin tức từ Chân Ý không phải qua điện thoại. “Người gọi điện” là người quen của Chân Ý và là đồng phạm của Lệ Hữu ở bên ngoài. Hơn thế, hẳn không chỉ là đồng phạm.

Ngôn Cách căn cứ theo lời của Lê Hữu, nói tiếp: “Tại sao lại khiến Hoài Như kích thích Chân Ý.”

“Hoài Như là vật thí nghiệm ưu tú. Cô ta hiểu về thuốc men, biết thôi miên nông, có thể tự tìm cách thoát thân, lại còn biết tạo dựng vụ án liên hoàn đặc sắc để vu oan cho Chân Ý. Cả quá trình cô ta đã thể hiện rất tốt, cho đến cuối cùng còn khiến Chân Ý giết mình, đây thí nghiệm tiến vào giai đoạn tiếp theo.

“Không, Chân Ý sẽ không giết người.” Ngôn Cách cố chấp giữ vững ranh giới giúp cô, “Nếu Hoài Như giết Chân Ý, với thủ đoạn tàn nhẫn của cô ta, trước khi Chân Ý tỉnh lại đã chế ngự cô ấy, không để cô ấy có cơ hội phản kích. Dù muốn hãm hại Chân Ý, Hoài Như cũng sẽ không chọn cách nhảy lầu. Hoài Sinh còn sống, cô ta sẽ không nở chết. Hơn nữa, cách chết như vậy rất dễ bị phán định là giết người hợp pháp. Với khả năng của Chân Ý, thắng phiên tòa đó dễ như trở bàn tay. Hoài Như rất thông minh, cô ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Vì thế, có thể cô ta đã bị thôi miên hoặc bị uy hiếp. Tôi nghiêng về khả năng đầu tiên. Bởi vì, Hoài Như không muốn giết Chân Ý, cô ta chạy trốn cũng không phải vì báo thù.”

Về mặt Lê Hữu không thay đổi.

“Tôi đã xem báo cáo khám nghiệm tử thi của cô ta, có nhiều nơi bị xâm phạm...” Anh còn chưa nói hết, giờ khắc này lại cảm thấy đồng cảm, “Hoài Như chạy trốn để kiếm tiền cho em trai. Cô ta đã chọn cách thức kiếm tiền hèn mọn nhất, tối tăm nhất của một người phụ nữ.” Anh lại trầm lặng, bỗng nhiên nghĩ, nếu Chân Ý biết, chắc hẳn sẽ cảm thấy xót xa. “Là do các người không buông tha cho cô ta, muốn vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng.”

“Giá trị lợi dụng gì thế?”

“Che giấu hung thủ thật sự.” Ngôn Cách ngược lên, ánh mắt lạnh lùng, “Các người không chỉ vu oan Chân Ý, mà còn cả Hoài Như nữa. Cô ta không phải hung thủ thôi miên khiến Trịnh Đình tự sát. Anh muốn bao che cho đồng bọn của anh.”

Dứt lời, căn phòng nhỏ trống vắng không một tiếng động. Mặt trời buổi trưa mùa thu âm áp mà không chói chang, ánh nắng vàng nhạt bao phủ hai bóng dáng màu trắng. Ngón tay Lê Hữu không động đậy nữa, mặt gã ngược sáng, đôi mắt không còn rõ nét: “Tôi không có đồng bọn. Tôi có thể tùy ý điều khiển người bên ngoài.”

Ngôn Cách gật nhẹ đầu: “Cảm ơn.”

Lê Hữu nheo mắt khó hiểu.

“Cảm ơn anh vì đã cung cấp manh mối mấu chốt của vụ án. Hoàn toàn trùng khớp.”

“Gì cơ?”

“Điều này chứng tỏ anh ta là một người rất khắc chế và có thể tuân thủ kế hoạch một cách nghiêm chỉnh.”

Lệ Hữu giật mình, đồng tử hơi co lại, chợt nhận ra mình lại bị anh đặt bẫy.

“Lệ Hữu, tôi rất hứng thú với lý luận không gian tinh thần và lý luận cộng hưởng tư tưởng của anh, cũng biết đó là mục tiêu cuối cùng mà thành viên MSP muốn nghiên cứu tìm hiểu. Nhưng tôi không cho rằng hiện giờ các người đã đạt tới trình độ cao đến vậy. Phải! Mỗi khoảng thời gian, anh đều biết rõ ngoài kia xảy ra chuyện gì, dùng thứ đó chứng minh với tôi rằng lý luận của anh đã trở thành thực tiễn. Sự việc anh dự cảm được quá chính xác khiến bác sĩ và đặc công ngày trước bắt anh đã bắt đầu dao động. Họ nghi ngờ đó là thông linh, một cách thức phi tự nhiên. Nhưng thực ra...”

Ánh mặt trời hắt lên hàng mi dày màu đen đậm của anh, tạo thành cái bóng sâu thẳm nơi đáy mắt, “Tôi cho rằng giải thích hợp lý nhất chính là ngoài kia có người tuân thủ nghiêm chỉnh thí nghiệm mà các người vạch ra từ đầu. Khả năng thi hành và khống chế của anh ta cực mạnh. Khả năng thể hiện và che giấu cũng không tầm thường. Thí nghiệm mà các nhà khoa học đòi trước khơi mào đã kéo dài đến thế hệ các anh, các anh bắt đầu tăng hiệu quả và xử lý vật thí nghiệm thất bại. Người ngoài kia hẳn có độ tuổi xấp xỉ anh, tầm ba mươi.”

Lệ Hữu bật cười: “Anh tưởng tôi chỉ là...”

“Vật lệ thuộc.” Ngôn Cách không hề nể nang cắt ngang, tỏ vẻ khinh thường, “Anh là vật lệ thuộc, ngoài kia mới là chủ đạo. Anh chỉ phối hợp để khiến mọi sự kiện trông ly kỳ hơn.”

Mặt Lệ Hữu như phủ lên màn sương u ám.

“Mấy năm trước, khi đặc công nhốt anh lại, anh bắt đầu khoe khoang về lý luận này. Thứ nhất, anh tin chắc đây là mục tiêu cuối cùng của MSP; thứ hai, anh đang che chở cho đội viên ngoài kia. Anh dự đoán thành công cái chết của tất cả vật thí nghiệm, nhưng đây vốn không phải dự đoán, mà đã được lên kế hoạch từ trước. Niềm tin và sự giao phó giữa các đội viên vững chắc đến vậy sao? Hay đó là sự ràng buộc đặc biệt giữa hai người. Người thân? Anh em?”

Ánh mặt trời rực rỡ. Lệ Hữu nhìn khuôn mặt trắng gầy như hòa vào ánh nắng của Ngôn Cách, không cho ý kiến mà chỉ bật cười: “Anh không tìm ra đâu.”

“Không. Anh ta bắt đầu mất khả năng khống chế rồi.”

“Lần trước anh cũng dùng từ này.”

“Thí nghiệm của cách anh là kích thích tinh thần và ý chí của vật thí nghiệm bằng các biến cố và sự kiện, đây là khởi nguồn của MSP. Thế nhưng, mấy lần gần đây anh ta đã dùng thuốc. Dùng cả với Hứa Mạc, Trịnh Đình, Dương Tư và Hoài Như.”

Lệ Hữu im lặng, đầu mày hơi cau lại, động tác nhỏ này bị Ngôn Cách nhìn ra.

“Ký hiệu của MSP vốn là rắn cạp nong đơn, tượng trưng cho sự chính thống và quyền lực. Sau đó, một số tổ viên bắt đầu mượn thuốc để kích thích và thay đổi tinh thần con người, dẫn đến chia chia làm hai nhánh. Đây là sáng tạo và thách thức, cũng là ý nghĩa của rắn cạp nong đôi trên gương. Lệ Hữu, người đồng đội mà anh bảo vệ đã phản bội rắn cạp nong đơn của anh, chuyển hướng sang rắn cạp nong đôi.”

Lệ Hữu im lặng một lúc lâu, khuôn mặt đẹp rạng ngời trở nên trắng ngần dưới ánh nắng ban trưa, đôi môi đỏ sẫm nở nụ cười: “Không có. Ngôn Cách, anh dùng cách kích bác này, thật quá xem thường tôi rồi.”

Ngôn Cách vẫn đứng đưng. Chắc hẳn phải có mối quan hệ khăng khít nào đó mới có thể khiến hai Boss này tuyệt đối không phản bội nhau. Trong nhóm thí nghiệm ở cô nhi viện, chỉ còn mỗi Chân Ý chưa đi đến hồi kết. Lần này nếu không bắt được Boss đứng ngoài, rất có thể hắn sẽ đến nơi khác tiếp tục thí nghiệm tiếp theo. Trong quá trình thử tiêu vật thí nghiệm, gần đây hắn đã bắt đầu lập kế hoạch hãm hại kích thích Chân Ý. Bước tiếp theo là gì đây?

Ngôn Cách không nói nhiều, bảo người nhốt Lệ Hữu lại. Anh nói: “Sau này gặp nhau cũng chẳng còn giá trị nữa.”

“Ngôn Cách, anh hiểu rõ bệnh nhân mắc chứng nhân cách phân liệt không thể khỏi bệnh.” Lệ Hữu cười, “Phí cả đời với cô ta ư?”

Ngôn Cách đã sai bước rồi đi, không quay đầu lại. Lần này, anh hiểu rõ “người gọi điện” là người quen của Chân Ý. Biện Khiêm, Tư Côi, Doãn Đặc, ông nội, Dương Tư... Ai trong số họ có quan hệ thân thiết với Lệ Hữu?

#LA: Ai đó làm ơn nói cho tôi biết tôi không phải là người duy nhất nghĩ Lệ Hữu thích Ngôn Cách đi!!!

Rời khỏi phòng, anh lấy điện thoại trong túi, có tin nhắn chưa đọc của Chân Ý. Anh gọi điện cho đặc công năm đó trước: “Tôi cần thông tin về thành viên gia đình của Lệ Hữu, càng nhanh càng tốt.”

Đôi phương bất ngờ: “Chúng tôi không rõ thông tin chi tiết, rất khó điều tra bối cảnh của thành viên MSP.”

“Những chuyện đã trải qua, mọi thông tin có liên quan tới anh ta, dù là vài câu nói.”

“Được, tôi thu thập rồi liên lạc với anh.”

Ngôn Cách cúp máy, xem tin nhắn Chân Ý gửi: Ngôn Cách, chắc Dương Tư nói thật đấy, hình như em thấy có người lấy mấy chiếc vòng thép từ trong người cô ta, gia tăng ma sát~Ặc, anh hiểu đó >_< Gặp rồi nói :P

Gọi điện cho Chân Ý nhưng không ai nhận. Nhạc chờ là bài hát cầu hôn vui vẻ, giai điệu hạnh phúc hoạt bát ấy là tâm trạng của cô gần đây: "... Don't say no no no no no, just say yeah yeah yeah yeah yeah... Hey baby, I think I wanna marry you..." Nhưng cô dâu đáng yêu không bắt máy. Lúc anh gọi, cô chưa bao giờ để anh đợi quá bảy giây. Bây giờ đã chuyển sang hộp thư thoại: "Hi, tôi là Chân Ý..."

"Chân Ý." Anh gọi tên cô sau khi tiếng "tút" vang lên. Cúp máy, lòng bàn tay anh hơi lạnh. Lý trí nói cho anh biết xác suất Chân Ý gặp nguy hiểm rất thấp, nhưng không hiểu sao anh lại có cảm giác bất an không sao giải thích. Gọi một số khác, đối phương bắt máy: "Chào cậu chủ."

"Cô Chân đâu?"

"Trong chiếc xe phía trước."

"Chắc chứ?"

"Vâng."

"Ừ."

Anh vừa định cúp điện thoại, đối phương nói tiếp, "Trong xe còn có một người đàn ông."

Chân Ý nhìn chằm chằm cái vòng trong tay Hoài Sinh, da đầu tê dại, phanh gấp xe. Dưới quán tính, Hoài Sinh ngã dúi dúi về phía trước, suýt đụng vào kính chắn gió.

"Cô làm gì thế?"

Chân Ý thò tay vào túi tìm vũ khí. "Sao anh có vật này?"

"Của chị tôi." Hoài Sinh xoa phần ngực bị dây an toàn siết, đau đớn cau mày.

"Gần đây anh có gặp Hoài Như à?"

"Không. Trong phòng gym, tôi và chị gái có một tủ đựng đồ, mỗi người có một chìa khóa riêng. Sau khi bỏ trốn, chị gái vẫn chưa tìm tôi. Tôi cảm thấy chị ấy nhất định sẽ đến đó và để lại đồ cho tôi." Đây là lý do tại sao cảnh sát theo dõi nơi ở và điện thoại của Hoài Sinh lâu như vậy mà vẫn không có manh mối.

Chân Ý khởi động xe, ra khỏi tầng hầm: "Anh đã đến tủ đựng đồ lấy đồ chưa?"

"Có tiền và một lá thư. Tiền đều là tiền lẻ, dùng dây chun buộc thành từng xấp." Mũi Hoài Sinh đỏ rục, nước mắt rưng rưng, "Chị ấy bỏ trốn như thế có

thể đi đâu kiếm tiền chứ? Trong thư, chị ấy không nói gì cả mà chỉ nhắn rằng trời lạnh nên Hoài Sinh của chúng ta phải chú ý ăn uống...” Hoài Sinh quay đi, không để cô thấy nước mắt của mình, “Tôi để lại thư cho chị ấy, bảo chị ấy không cần lo cho tôi nữa, tôi có thể kiếm tiền. Nhưng chị ấy...”

Mắt Chân Ý ươn ướt: “Xin lỗi.”

“Không liên quan tới cô. Tuần trước, tôi thấy chiếc vòng trong tủ. Trên đó có máu, còn có chất lỏng trong suốt. Tôi liền biết...” Anh ta vùi đầu vào cánh tay, khóc không thành tiếng, “Tôi liền biết chị ấy đã xảy ra chuyện. Tôi đoán được nguyên do chị ấy giết Hứa Mạc, nhất định họ đã tiến hành giao dịch bất hợp pháp nên có người muốn giết chị ấy diệt khẩu.” Hoài Sinh lau nước mắt, “Có người muốn giết chị tôi rồi đẩy tội lên đầu cô. Tôi phải cùng cô tới Cục Cảnh sát, dùng thứ này làm vật chứng.”

Chân Ý ghen lời. Quả nhiên là người viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị, suy nghĩ cẩn trọng kỹ càng.

“Chân Ý, trước kia chị tôi từng giết người, nhưng lần này không phải là chị ấy. Chị ấy chỉ muốn ra ngoài kiếm tiền cho tôi, chị ấy không dám mạo hiểm giết người đâu. Tôi chắc chắn điều đó.”

Chân Ý nhìn đôi mắt ướt đẫm của Hoài Sinh, lại không biết nói gì. Cô nhặt chiếc điện thoại vừa giật mình đánh rơi xuống ghế, mới biết mình không cẩn thận chạm phải nút tắt tiếng. Cô mở ra xem, thấy có cuộc gọi nhờ của Ngôn Cách liền gọi lại. Bên kia bắt máy.

“Chân Ý?” Giọng rất trầm, có vẻ đang tìm cô.

“Ừ? Có chuyện gì à?”

“Bây giờ em ở đâu?”

“Em ở trên xe.” Chân Ý lấy làm lạ, anh rất khi hỏi như vậy, “Em và Hoài Sinh đến Cục Cảnh sát.”

“Được.” Anh điềm tĩnh, “Vừa lúc anh phải ghé qua.” Vài giây sau, anh khẽ nói, “Chờ anh ở đó.”

“Ừ.” Chân Ý cất máy, không hiểu tại sao trái tim cô lại đập thình thịch bởi câu dặn dò trầm lắng cuối cùng của anh.

Lúc Ngôn Cách đến Cục Cảnh sát, Chân Ý đang ngồi trong hành lang, đầu cúi gằm, sắc mặt không tốt lắm. Anh đi đến bên cô, ngồi xuống: “Sao thế?”

Cô ngẩng đầu hướng về phía phòng thẩm vấn: “Hoài Sinh đang bị thẩm vấn.”

Cô kể lại cuộc đối thoại với Hoài Sinh trên đường cho anh biết, than thở: “Anh ấy vốn chỉ muốn giúp em và chị gái mình, kết quả bị sếp Trần và sếp Quý nghi ngờ là đồng bọn của Hoài Như. E rằng sẽ bị bới móc tất cả những chuyện thâm và nổi khổ trước kia.”

Ngôn Cách thấy cô bắt lực lại không vui, không nói gì thêm, bàn tay bao phủ tay cô. Cô chợt cảm thấy ấm áp, nghiêng đầu tựa lên vai anh, nói khẽ: “Ngôn Cách, em biết rồi.”

“Biết gì?”

“Anh cứ người theo dõi em.” Anh kinh ngạc, mặt ửng đỏ, quăn bách nói: “Xin lỗi, không phải anh muốn theo dõi em...”

“Anh chu đáo quá.” Cô ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ chạm nhẹ vành tai anh, lời nói tình tứ dịu dàng khiến nửa câu sau của anh đọng lại bên môi, “Ngôn Cách...” Cô thân mật quấn lấy cánh tay anh, cất lên âm thanh dịu ngọt, chan chứa niềm hạnh phúc, “Anh lo lắng cho sự an toàn của em phải không? Ngọt ngào quá...”

Cô hôn tai anh: “Vì thế, sau khi rời khỏi bãi đỗ xe, lúc trên xe thấy chiếc vòng trong tay Hoài Sinh, tuy em lo lắng nhưng không sợ hãi. Bởi vì em biết, nếu có chuyện gì, chồng chưa cưới của em nhất định sẽ lao ra cứu em. Hứ!” Niềm hạnh phúc và tự hào rõ rệt trong lời nói của cô khiến mặt Ngôn Cách đỏ thêm. Anh không nói gì, chỉ cầm chặt tay cô hơn.

Anh tiếp lời: “Anh cũng không cho rằng vụ án của Trịnh Đình và Dương Tư là do Hoài Như gây ra.”

“VẬY Ừ?”

“Ừ.” Anh kể lại những chuyện nói với Lệ Hữu ngày hôm nay.

Chân Ý hoang mang: “Hung thủ muốn giết chết Hoài Như rồi hãm hại em ư?”

“Ừ.”

“Tại sao chứ? Em đâu phải vật thí nghiệm của họ.”

Ngôn Cách sững người, nói: “Có lẽ sợ em biết quá nhiều.”

“Ồ. Ban nãy anh nói trong điện thoại rằng anh vừa lúc tạt qua Cục Cảnh sát. Anh phát hiện ra điểm đáng ngờ gì à?”

“Quá nhiều điểm đáng ngờ. Lý do hung thủ giữ lại mạng sống cho Dương Tư là gì? Sao hung thủ không đi thang máy đưa Dương Tư lên tầng cao? Hơn nữa, quan trọng nhất là những vụ án thôi miên tự sát trước kia đều nhảy lầu, tại sao đến Trịnh Đình lại thay đổi hình thức gây án, đổi thành ngạt thở tình dục nhục nhã đây chằm biếm như thế?”

“Chằm biếm?” Chân Ý thấy lạ.

“Mặc đồ cho Trịnh Đình đẹp như vậy không phải tôn trọng mà là chằm biếm cô ta.”

“Tại sao lại thế?”

“Chiếc váy cô ta mặc là trang phục diễn hài rất phổ biến trong giai đoạn đầu của Broadway.”

“Diễn hài ư?... Tại sao hung thủ muốn làm nhục Trịnh Dĩnh?” Chân Ý cảm thấy mâu thuẫn, “Anh nói với Lê Hữu rằng hung thủ đã thay đổi niềm tin nên mới chuyển hình thức gây án.”

“Đó là anh cố ý dò xét Lê Hữu, muốn thử mức độ tin tưởng của anh ta đối với người chỉ đạo bên ngoài này. Ký hiệu rắn cạp nong đơn là truyền thống và khởi nguồn của MSP, thành viên ủng hộ nhánh này vốn có cảm giác ưu việt, không dễ để một thành viên luôn theo đuổi phương pháp thí nghiệm tự nhiên truyền thống thay đổi niềm tin, chuyển sang sử dụng thuốc kích thích như nhánh rắn cạp nong đôi. Điều này cũng giải thích tại sao anh ta lại tùy tiện vẽ ký hiệu rắn cạp nong đôi thần thánh lên gương.”

Mắt Chân Ý lóe sáng: “Ý của anh là hung thủ có thù với Trịnh Dĩnh?”

“Đúng, Trịnh Dĩnh không phải là vật thí nghiệm của MSP, hung thủ giết cô ta chỉ để trả mối thù riêng. Thôi miên nhảy lầu như trước không khiến hắn hả giận.”

Chân Ý sợ hãi than: “Boss đó rất thông minh, anh ta muốn sỉ nhục người chết bằng ngạt thở tình dục. Lúc này, chúng ta đã bắt đầu chú ý tới tính khác thường của mấy vụ nhảy lầu. Nếu tiếp tục thôi miên Trịnh Dĩnh sẽ lại gây chú ý, nên anh ta gán cái chết của Trịnh Dĩnh vào vụ “kẻ vệ đạo”.”

Ngôn Cách gật đầu tán thành, “Cùng lúc đó, anh ta phát hiện bức phác họa của kẻ vệ đạo phù hợp với Doãn Đặc, nên đã dàn cảnh Hoài Như hãm hại em và Doãn Đặc, trừ khử Hoài Như đồng thời đổ oan cho em, kéo em xuống nước.”

Chân Ý cảm thấy rất khó tin: “Con người này lắt léo quá. Nói như vậy, Hoài Như thật đáng thương. Thảo nào, hôm hại em, trông cô ta có gì đó bất thường. Ánh mắt lạ lẫm. Vậy nên anh tới Cục Cảnh sát là để điều tra chuyện Trịnh Dĩnh à?”

“Bồi cảnh và báo cáo tử vong.”

Cô “ồ” một tiếng, buông vai anh ra: “Bây giờ còn chờ gì nữa?”

Anh nói thông dong: “Chờ một cú điện thoại.”

“Điện thoại?” Chân Ý còn chưa dứt lời, mọi người trong phòng thẩm vấn đã đi ra. Mắt Hoài Sinh đỏ hơn, mặt đầy nước mắt. Sếp Trần thấy Chân Ý và Ngôn Cách, vừa định nói gì thì bên cạnh có người đưa điện thoại cho anh ta. Anh ta nhận lấy rồi cau mày nghe, mắt nhìn về phía Ngôn Cách suốt. Ngôn Cách vẫn bình tĩnh như thường. Chân Ý cảm thấy Ngôn Cách không thuộc dạng dùng quan hệ gia đình áp bức người khác, chắc anh đã phản ánh lại tình hình cho cấp trên của người trước đây chịu trách nhiệm bắt Lê Hữu. Sếp Trần cúp máy, nói với Ngôn Cách: “Cậu có thể đi theo tôi.” Rồi quay về phía Chân Ý, “Cô không thể.”

Ngôn Cách quay lại nhìn Chân Ý, vuốt nhẹ mu bàn tay cô rồi rời đi mà không nói lời nào.

Trong phòng họp bí mật mà yên tĩnh chỉ có Ngôn Cách, sếp Trần và Quý Dương. Sếp Trần: “Cấp trên đã nói tình hình tổng thể rồi, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp. Cậu muốn biết chuyện gì?”

“Bằng chứng, chi tiết hiện trường, báo cáo khám nghiệm tử thi của vụ án Trịnh Đình và Dương Tư.”

“Tôi đã bảo người chuẩn bị cho cậu rồi.” Anh ta liếc nhìn Quý Dương, Quý Dương đẩy một chồng tài liệu dày cộp đến trước mặt Ngôn Cách.

Ngôn Cách mở ra xem, thuận miệng nói: “Và cả tài liệu về bối cảnh của Trịnh Đình, bao gồm bố mẹ và gia đình cô ta, càng chi tiết càng tốt, tốt nhất là có thể khai thác được mặt tối.”

Phía đối diện không ai lên tiếng. Ngôn Cách dừng nửa giây: “Sao vậy?”

“Cuộc đời Trịnh Đình êm đềm, không quá lộn độn.”

Ngôn Cách thờ ơ nói: “Có chóng lưng à?”

Không ai đáp lời. Ngôn Cách nhìn bằng chứng rồi nói: “Nếu các anh không hiểu rõ mức độ, tôi có thể nhờ Bộ An ninh Quốc gia vừa điện thoại cho các anh đích thân đi điều tra.”

“Có thể điều tra, nhưng có lẽ phải mất rất nhiều thời gian.”

“Ừ.” Ngôn Cách không nói gì thêm. Xem được một lát, đồng tử như co lại: “Trong cổ họng Trịnh Đình có lưỡi dao ư?”

“Đúng.”

“Cho dù phát hiện lưỡi dao, các anh vẫn cho rằng vụ này và vụ “kẻ vệ đao” do cùng một người gây ra?”

“Chúng tôi không thể loại bỏ khả năng hung thủ tăng mức độ ngược đãi.”

Ngôn Cách giơ tay ra hiệu bảo anh ta đừng lên tiếng. Việc trong cổ họng Trịnh Đình có lưỡi dao kết hợp với trang phục của cô ta chỉ làm anh nhớ đến một chuyện: Vỡ kịch Người gôi. Thậm chí không cần kết quả điều tra của cảnh sát, anh đã biết được mối quan hệ giữa Trịnh Đình và hung thủ. Sếp Trần và Quý Dương bàn về vụ giết người, than thở: “Nạn nhân lại tới, quả quyết rằng cảnh sát bao che...”

Đầu óc Ngôn Cách vận hành với tốc độ cao, nhanh chóng chuyển sang vụ án của Dương Tư. Tài liệu cho thấy hiện trường không có dấu vết khả nghi, thậm chí không có dấu chân, dấu vân tay, mảnh da hay sợi tóc. Sao tội phạm có thể gây án không một sơ hở như vậy? Tại sao không giết Dương Tư? Là Chân Ý kịp thời chạy tới cứu Dương Tư ư? Không, nghi phạm để đèn sáng là muốn dụ Chân Ý lên tầng rồi đánh ngất cô. Mục đích của hành động này là gì?

Tim anh chùng xuống, bỗng dựng tất cả trở nên sáng tỏ rõ ràng.

Anh đứng phất dậy, mặt biến sắc: “Anh vừa nói gì?”

Sếp Trần sừng sốt: “Nạn nhân lại tới Cục Cảnh sát gây rối...”

Còn chưa dứt lời, cái ghế đã đổ rầm xuống đất, anh lao ra như cơn gió.

Chân Ý dụi mắt về hơi mệt. Cô hứng nước từ vòi nước vỗ lên mặt. Phòng vệ sinh của Cục Cảnh sát im phăng phắc. Cô cầm khăn giấy lau nước trên mặt, vừa ngược lên đã thấy Dương Tu đứng trước gương nhìn xoáy vào cô. Cô giật mình: “Cô bước đi không có tiếng à?”

“Sợ gì chứ? Tôi đâu có ăn thịt cô.” Dương Tu mỉm cười.

Chân Ý nhớ lại mấy lời bàn tán của cảnh sát kể rằng nạn nhân này đã hóa điên, ngày ngày tới Cục Cảnh sát nói mình bị đánh thuốc mê cưỡng hiếp và muốn tìm hung thủ.

“Dương Tu, có lẽ những gì cô nói là sự thật.”

“Sự thật gì chứ?” Cô ta lạnh lùng hỏi.

“Cô bị...” Chân Ý ho nhẹ, “Tôi thấy có người lấy cái vòng từ người cô. Tôi nhớ ra lúc đó có nhìn thấy bàn tay đó.”

“Ồ, cô nhận ra rồi à.” Trong gương, Dương Tu nhếch môi, giơ tay lên đung đưa trước cô, “Là bàn tay này ư?”

“Cô...” Chân Ý giật mình, tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

Ngôn Cách chạy tới hành lang, lấy điện thoại ra gọi điện, bên tai vang lên giọng nói tươi vui của Chân Ý: “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi...”

Lòng anh chùng xuống, quay lại nhìn, cửa phòng vệ sinh nữ để mở. Túi xách của Chân Ý bị trút ngược trên bồn rửa tay, chìa khóa, điện thoại, khăn mùi xoa, son bóng... tung tóe. Anh gằn như chạy xuống bãi đỗ xe bằng tốc độ nhanh nhất trong đời, nhưng Chân Ý đã sớm mất dạng.

Thật không thể ngờ lại ra tay bắt người ở đây. Người anh cứ theo dõi cô sẽ không theo vào Cục Cảnh sát, một nơi vốn được xem là an toàn nhất, trái lại trở thành khu vực phòng thủ yếu nhất.

Anh nhìn chằm chằm lối ra của bãi đỗ xe trong vài giây rồi xoay người lướt nhìn khắp chốn, ánh mắt thẳng tắp mà mãnh liệt, nhưng không biết mình đang nhìn gì. Nhìn gì chứ? Cô không có ở đây mà. Anh giơ tay bịt chặt miệng, thò hắt ra.

Quý Dương và mấy cảnh sát xem video giám sát. Trên màn hình, Dương Tu nắm lấy cánh tay Chân Ý, kéo cô xuống tầng rồi lên xe, nghênh ngang rời đi. Tu Côi siết nắm đấm: “Sao Chân Ý lại ngoan ngoãn để Dương Tu kéo đi chứ?”

Giữa ban ngày ban mặt mà Cục Cảnh sát để người bị bắt đi như vậy, thật là xấu mặt quá thể.

Ngôn Cách đứng ở hàng cuối cùng, đôi mắt dưới mái tóc trở nên sâu thẳm, nhìn cô gái quen thuộc trong màn hình ở đằng xa, trông cô thật ngoan ngoãn.

Dương Tư mở cửa, cô ngồi vào xe mà không hề phản kháng. Mắt anh chỉ đong lại những hình ảnh Chân Ý lướt qua trong ống kính. Mặt cô trông hơi trắng, bình thản lạ thường đến nỗi làm nhói tim anh. “Cô ấy bị khống chế bằng thuốc.”

Ngôn Cách rời khỏi phòng quan sát, sếp Trần nói với Hoài Sinh nghi phạm là phụ nữ nên họ lại anh ta ra. Hoài Sinh không hiểu: “Tại sao lại có vòng ma sát?”

Quý Dương nói: “Là cô ta sắp đặt để đánh lừa mọi người. Hung thủ hại chết Trịnh Đình chính là cô ta. Lúc cô ta diễn trò đã mua chuộc Hoài Như giúp đỡ. Hoài Như không biết chuyện Trịnh Đình, cứ tưởng Dương Tư chỉ muốn hãm hại Chân Ý, cũng không hại chết ai nên đã đồng ý.”

Hoài Sinh buồn bã nhíu mày, áy náy: “Tôi không nên nhờ Chân Ý đưa tôi đến Cục Cảnh sát. Dương Tư bắt cô ấy rồi giết cô ấy bằng cách thức kịch nghệ đấy ư?”

Kịch nghệ ư? Lòng ngực Ngôn Cách tắc nghẹn.

Lúc tỉnh lại, Chân Ý phát hiện mình nằm trong góc tường. Đây là một căn phòng sạch sẽ trắng toát, ngập tràn ánh đèn sáng tỏ. Dương Tư ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, tay đốt một điếu thuốc. Sau lớp khói lượn lờ, khuôn mặt trang điểm đậm của cô ta xinh đẹp vô cùng. Đôi môi đầy đặn thoa màu son đỏ chót, nở một đường cong âm u: “Tỉnh rồi à?”

Chân Ý bò dậy lại ngã xuống, tay chân như nhũn ra, tim đập chậm chạp. Cô ra sức lắc đầu, trí não hỗn loạn, không nhớ nổi mình đến đây bằng cách nào.

“Dương Tư, là cô làm à?” Cô yếu ớt hỏi.

Dương Tư rít thuốc, nhả khói, cười nhạt: “Cô ngu xuẩn đến mức này rồi sao, còn cần phải hỏi ư?”

Chân Ý chưa từng thấy Dương Tư ăn vận già dặn kiểu ấy, cười khổ sở: “Tôi không muốn tin cô là người như vậy. Tôi cứ nghĩ dù cô có ý đồ không tốt, cũng không đến mức làm mấy chuyện xấu xa này.”

Mặt Dương Tư biến sắc, sai bước đi tới, tát một phát lên mặt Chân Ý. Cô ngã ra đất, hoa mắt chóng mặt.

Bây giờ Chân Ý mới phát hiện cổ mình buộc một cái vòng, sợi dây dài kéo lên chiếc ròng rọc trên đỉnh đầu.

“Tốt nhất cô nên thôi ra về dạo mạo đi. Tôi đã sớm không coi cô là bạn nữa rồi. Cô cũng không cần giả bộ. Lúc tôi chán nản nhất, cô đứng ở chỗ cao nhận hoa tươi và tiếng vỗ tay. Chẳng qua cô chỉ muốn tôi làm nền cho cô thôi.”

Chân Ý che gò má đau rát, ngồi dậy: “Phiên tòa của Hoài Như thất bại là do cô chưa chuẩn bị kỹ lưỡng.”

Dương Tư yếu điệu nhả khói thuốc, sắc mặt cô ta lạnh tanh sau làn khói mờ ảo. Cô ta nhấn nút, cổ Chân Ý bị kéo thốc lên, không thể hít thở, cả người chói với giữa không trung. Không khí! Cô ra sức kéo cái vòng siết chặt lấy cổ mình, muốn hít thở nhưng đầu cô như bị rút khỏi cổ. Thân thể như bị con trăn quấn lấy, mỗi lúc thở ra một hơi là lồng ngực lại quặn thêm một chút.

Dương Tư nhìn Chân Ý lơ lửng giữa không trung, hai chân khua khoắng, mặt mày đỏ au. Cô ta cười lạnh lùng, thấy Chân Ý không chịu nổi nữa mới thả xuống. Ròng rọc xoay tròn, Chân Ý bỗng ngã xuống từ không trung, cơn đau đùng phải sàn nhà đã không còn đáng nhắc đến. Cô há miệng, hít thở như điên, lục phủ ngũ tạng như quả bóng xẹp lép rồi chọt căng phồng. Cô ôm lồng ngực phập phồng dữ dội, thở dốc: “Dương Tư, cô đi theo họ thì chỉ bị lợi dụng mà thôi.”

“Bị ai lợi dụng cơ? Bất cứ chuyện gì tôi làm đều là ý muốn của tôi hết.”

Chân Ý chỉ cảm thấy cô ta như một tín đồ mê muội trong tà giáo, “Tại sao cô lại giết Trịnh Đình, cô ta có quan hệ gì với cô?”

Dương Tư không đáp, chọt kéo Chân Ý dậy, tóm lấy hai tay cô ấn lên tường, hai cổ tay cô lập tức bị vòng sắt giữ chặt. Chân Ý đối mặt với vách tường lạnh băng, cảm giác bất an ủa đến. Một giây sau, móng tay sắc nhọn của Dương Tư bầu vào cổ cô, giạt cổ áo sơ mi của cô. Chiếc áo bị xé toạc, lưng Chân Ý thấm hơi lạnh. Thân thể bắt giác căng chặt, có dự cảm không lành.

Đầu ngón tay Dương Tư chạm vào lưng Chân Ý, chậm chậm lướt dọc theo sống lưng cô. Da đầu Chân Ý tê dại.

Khung cảnh tĩnh mịch chết chóc. Tắm lưng trần để lộ làn da trắng nõn và mịn màng như viên ngọc đẹp chìm trong nước, tựa vùng đất tuyết mỹ miều nhất. Mắt Dương Tư dần dần sâu thẳm, nhìn thấy đóa mai đỏ trên miền tuyết trắng, là dấu hôn đàn ông để lại. Cô ta chậm rãi rút tay về, ca ngợi: “Làn da thật mịn màng.”

Cô ta rít một hơi thuốc rồi phả ra làn khói thật dài. Lát sau, mắt cô ta lóe lên tia sáng âm hiểm, đầu thuốc cháy sáng dúi chặt vào làn da trắng ngần.

“Aaaa!!!” Chân Ý ngẩng đầu lên, la hét thảm thiết. Cảm giác nóng rát như lưỡi dao xé rách thần kinh cô. Cô đau đến độ đầu óc nổ tung, thân thể co quắp mắt kiểm soát, giãy giụa muốn tránh thương tổn từ bên ngoài, nhưng lại bị ghim chặt trên tường không có đường nào để trốn. Vết bỏng trên da hòa tan nhiệt độ của đầu thuốc, nhưng tay Dương Tư vẫn ấn chặt, tiếp tục gia tăng nỗi đau.

Cô ta xấp tới, nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Chân Ý, cười lạnh: “Muốn biết tại sao tôi giết Trịnh Đình không? Bạn trai cô thông minh như vậy, chắc hẳn đã biết rồi. Hay chúng ta thử hỏi anh ta nhé.”

Chân Ý đau đến đầu óc mờ mịt nhưng nghe thấy lời này bất giác sửng sốt, chỉ thấy Dương Tư lấy ra một chiếc điện thoại hình dạng kỳ lạ rồi bấm số.

Cô ta mở loa, tiếng “tút tut” vang vọng. Sau tầm mười mấy giây, cuộc gọi được nhận. Bên kia dừng lại, truyền tới giọng nam cực thấp: “A lô.”

Chân Ý giật mình, không hiểu sao đôi mắt đã ươn ướt.

Bốn tiếng sau khi Chân Ý bị bắt cóc.

Lúc Ngôn Cách bắt máy, nhân viên kỹ thuật của Cục Cảnh sát lập tức bắt tay vào giải mã tín hiệu điện thoại và trạm truyền tin, nhưng không phân tích được tín hiệu có ích. Cú điện gọi tới từ nước ngoài, mười giây lại đổi địa chỉ một lần.

“A lô.”

Giọng nói ngạo mạn khiêu khích của Dương Tư nhanh chóng truyền sang: “Ngôn Cách!”

“Là tôi.” Anh không nói nhiều.

Dương Tư không ngờ thái độ của anh lại như vậy: “Chân Ý ở trong tay tôi.”

“Tôi biết.” Kiệt lời như vàng.

“Từ lúc tôi bắt cóc cô ta đến giờ, anh đã làm những gì?”

“Phân tích cô.” Không hề nhắc đến Chân Ý, ngược lại tập trung vào cô ta.

Cô ta bật cười, như thể được mua vui: “Ồ? Nói thử xem, anh đã phân tích gì vậy?”

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời.”

Người ở đầu dây bên kia cười gằn, ngay sau đó là tiếng bật lửa. Vài giây sau, tim Ngôn Cách trầm xuống, tiếp đó là tiếng hét thê lương của Chân Ý: “Aaaa!!”

Cảnh sát trong phòng đều lặng người.

Sống lưng Ngôn Cách cứng đờ, đôi mắt dưới mái tóc sẫm như biển cả trong đêm. Anh không lên tiếng, chỉ chậm rãi giơ tay lên day mắt.

Bên kia cười khế: “Ngôn Cách, chúng ta có thể nói chuyện với nhau không?”

Ngôn Cách day mạnh đầu mày, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên. Ánh mắt dần dần tập trung, khôi phục vẻ lạnh nhạt vốn có.

“Ba mươi năm trước, một thiếu nữ đưa một thai phụ về nhà rồi mất tích. Cô gái ấy bị thai phụ lừa về nhà và nhốt lại. Thai phụ tặng cô ấy cho chồng mình, làm món quà cho thời gian mang thai không thể thỏa mãn nhu cầu của chồng, và cũng là vật thay thế để chồng mình thỏa mãn tâm lý ngược đãi biến thái. Gã ta nhốt thiếu nữ lại, ngược đãi và hành hạ phi nhân tính, biến cô gái ấy thành nô lệ tình dục của gã. Nô lệ tình dục mang thai sinh con gái. Người chồng đó giữ đứa bé gái lại, thế là trai gái có đủ. Về sau, người vợ cũng sinh con gái. Con gái

nhỏ và con gái lớn luôn như nước với lửa. Vì thế, đứa con gái lớn bị đưa đến cô nhi viện.”

“Anh giỏi thật đấy.” Cô ta bắt đầu hút thuốc lá, “Viên chức lớn như vậy cũng bị anh moi được lịch sử đen tối.” Cô ta nhả khói, giọng nói dịu dàng và quyến rũ, “Khi đó tôi còn nhỏ nên không nhớ rõ, nhưng lớn lên rồi thì trí nhớ lại rõ ràng hơn. Tôi càng ngày càng thâm, người ta lợi càng ngày càng tốt, tôi có thể hài lòng sao?”

Ngôn Cách không nói gì. Bởi vì là Dương Tư, hoàn cảnh của Chân Ý mới càng nguy hiểm. Nhưng anh không thể nhắc đến Chân Ý, dù nghĩ tới lồng ngực đã đau cũng không thể nhắc đến tên cô.

Lúc này, điện thoại lại xuất hiện âm thanh kỳ lạ, là tiếng xì xèo trĩu nặng của đầu thuốc lá gi vào da thịt. Nhưng lần này, bên kia không hề có tiếng người la hét.

Trong sự tĩnh lặng kỳ dị ấy, hàm dưới Ngôn Cách căng ra, hốc mắt uơn ướm. Anh như thể trông thấy trán Chân Ý chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, căn môi bật máu cũng không chịu nổi tiếng để anh nghe thấy.

“Mục đích gọi điện của cô là gì?” Giọng Ngôn Cách không hề ôn hòa nữa mà trở nên trầm thấp.

“Muốn hỏi là anh có thừa nhận đã chuốc thuốc mê rồi cưỡng hiếp tôi không?” Giọng Dương Tư lả lơi như tấm lụa khó nắm bắt, lại châm một điều thuốc.

Tiếng bật nắp bật lửa dội mạnh vào lòng mỗi người. Tư Côi nghiêng răng, nắm tay siết đến nổi vang tiếng răng rắc.

Ngôn Cách im lặng trọn mười giây, không biết đang nghĩ gì, đôi mắt luôn trong suốt tĩnh lặng trở nên quyết liệt, như nhìn về phương xa. Chân Ý... Anh biết rõ, dù nói gì đi nữa, Dương Tư cũng...

Mắt anh mờ sương, nói từng câu từng chữ: “Dương Tư, tôi và cô không có bất cứ quan hệ nào hết.”

Câu nói vừa dứt, tĩnh mịch quay về.

Bên kia truyền đến thứ âm thanh vụn vặt, là tiếng móng tay giạt tóc khỏi da đầu. Mắt tất cả cảnh sát đều đỏ hoe.

“Con khốn...” Tư Côi mắt không chế, muốn xông lên giạt điện thoại, nhưng bị mấy cảnh sát bịt miệng lại.

Tiếng chân tóc và da đầu cháy lèo xèo, Dương Tư cầm một điều thuốc khác gi vào gáy Chân Ý.

Ngôn Cách kiên trì mở to mắt, phút chốc tràn dâng lệ nhòa.

Nhưng Chân Ý vẫn không lên tiếng, một âm thanh khẽ khàng cũng không có.

Ngón tay nắm điện thoại của Ngôn Cách hơi run lên, trái tim hoàn toàn bất động như bị nện mạnh bởi chiếc búa tạ.

Anh cắn răng, bỗng chốc thân thể toát ra hơi lạnh thấu xương, như tản mát từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Nhưng lời nói ra vẫn cứ lạnh nhạt: “Dương Tư, cô muốn gì?”

“Hai chuyện.” Cô ta không còn giọng điệu ung dung mà bắt đầu ra điều kiện, “Lão già để tôi phải xin lỗi, thả Lệ Hữu.”

Ngôn Cách không đáp. Quả nhiên như anh nghĩ.

“Cho các người thời gian ba ngày. Nếu không...” Dương Tư cười khẩy, “Ngôn Cách, anh yên tâm, tôi không giết Chân Ý đâu. Nhưng nếu tôi nhốt cô ta lại, giam cầm trong mấy năm để cô ta sinh con cho người khác, thì anh nói xem, khi đó cô ta có thể trở về bên anh nữa không?”

Nước mắt Tư Côi tuôn rơi trong cuồng loạn, nơi khóe miệng bị bịt chặt bật ra tiếng khóc râm rứt đau đớn. Lời này khiến cảnh sát cũng bất lực mà đau xót, “Cho cô ta tới cầu xin anh nhé.” Cô ta tốt bụng chuyển máy cho Chân Ý.

Lòng Ngôn Cách căng lên, nghe tiếng sột soạt như có ai đang di chuyển. Trái tim đóng băng cả ngày của anh lập tức mềm nhũn, anh biết đó là Chân Ý. Mỗi buổi đêm, mỗi sáng sớm, khi ngộ nguây bên anh trong giấc mộng mơ hồ, cô luôn phát ra âm thanh này.

Anh há miệng, gắng hết sức mới dần được nổi xúc động muốn gọi tên cô. Cuối cùng, anh mím môi thật chặt, không nói tiếng nào.

“Ngôn Cách...” Cổ họng cô khản rồi, nhưng giọng nói lại êm dịu bất ngờ, như thể cô đem nụ cười vào lời báo bình an của mình. Anh cứ nghĩ Chân Ý là cô bé thích khóc lóc la hét, nhưng thật ra cô cũng biết im lặng trầm mặc hết như vừa rồi vậy.

Anh lẳng lẳng nghe tiếng thở yếu ớt của cô, ánh mắt vô cùng sâu thẳm tập trung, gò má lạnh lẽo đến lạ. Lời chưa kịp nói thì tín hiệu đã bị cắt đứt. Tiếng “tút tut” vang vọng khiến lòng người chìm vào vực thẳm. Mặt mày cảnh sát trở nên nghiêm nghị, họ đang đối mặt với một kẻ điên ra tay không theo công thức, đây chính là giá trị lợi dụng của Dương Tư đối với Boss.

Ngôn Cách nắm chặt điện thoại, lơ đãng siết nắm đấm, dù rất muốn cố gắng nhưng anh đã không thể nào không chế nữa. Tim anh lạnh dần, rét buốt như mùa đông tràn về.

Chân Ý rung rung nước mắt, nhìn vào hư không. Ngôn Cách chưa nói gì, nhưng cô biết chắc chắn anh đã rơi lệ. Vừa nghĩ tới dáng vẻ cô đơn của anh giữa đám người, cô đã đau tan nát tim gan. Ngôn Cách hiểu cô, anh biết cô sẽ diện và

thương xót cho anh biết bao. Nếu anh thừa nhận trái lương tâm, cô sẽ đau lòng dữ dội và chỉ chực giết chết Dương Tư mất.

Dương Tư hờ hững nhìn Chân Ý. Trên trán, cổ và sống lưng cô mướt mồ hôi, môi trắng bệch như giấy.

“Bây giờ biết cuộc đời tôi thê thảm đến mức nào chưa?” Dương Tư cầm một con dao, vung vẩy trên tay, “Cô tưởng cô thành công hơn tôi vì cô giỏi hơn ư? Không phải đâu. Bởi vì cô vốn tốt số.”

Chân Ý rệu rã tựa người lên tường, vết bóng trên gáy gần như khiến cô suy sụp. Khoảnh khắc đó, cô đau đến mức dường như tất cả dây thần kinh đồng loạt đứt lìa. Cô tưởng mình sẽ ngất vì đau, nhưng cô đã nhanh chóng tỉnh táo lại. “Cô hại chết Trịnh Đình vì cô ta là em gái ruột của cô à?”

“Nó tước đoạt cuộc đời của tôi.” Hồi lâu sau, giọng cô ta cao vút, “Như cô tước đoạt cuộc đời của chị mình vậy, cô ta cũng muốn cô chết.”

“Cô nói vớ vẩn gì thế?”

Dương Tư cười khinh miệt: “Chân Ý, cô không biết mình có bệnh à? Người khác đều nghĩ cô rất kiên cường, rất mạnh mẽ, đó là bởi vì những cảm xúc tiêu cực đã được chuyển cho chị gái cô rồi. Cuộc đời cô được xây dựng trên nỗi khổ của cô ta. Cô đang hút lấy sinh mệnh của cô ta.”

“Bây giờ chị tôi vẫn bình an.”

“Chị gái Chân Tâm của cô làm việc ở Mỹ và rất giàu phải không? Nói cho cô biết, đó là ảo tưởng của cô thôi.”

“Dương Tư, cô điên rồi à?”

“Chân Ý, lúc cô tỉnh táo đã từng nghe thấy giọng chị gái hay nhìn thấy chị ta chưa? Có ảnh chụp chung với chị gái không?” Dương Tư cầm một xấp giấy, “Xem đi. Đây là bản photo hộ chiếu của cô. Sau vụ Đường Thường, cô đã tới Mỹ. Đây là ảnh trên đường đi. Cô mua chiếc váy gắn đá gửi về Trung Quốc.”

Chân Ý đờ đẫn lắc đầu: “Tôi chưa từng đi Mỹ.”

“Có cả hộ chiếu và visa này! Còn có tài khoản cô mở ở ngân hàng Mỹ nữa. Tên chủ tài khoản là Yi Zhen. Tháng nào cô cũng chuyển khoản về Trung Quốc. Đây là tiền chị gái gửi cho cô. Cô bị phân liệt nhân cách giống Tống Y.”

“Cô nói bậy!”

“Tám năm trước, Chân Tâm xuất hiện, đã cùng Lê Hữu tìm người đánh Ngôn Cách rồi ném anh ta vào đồng rác, hại anh ta bị làm nhục. Làm nhục mà tôi nói là...” Cô ta kẻ sát tai Chân Ý, chậm rãi nói ra từ đó.

Chân Ý bị kích thích không thể nhúc nhích, hai tay siết chặt nắm đấm. Mắt cô rét lạnh như trời đông, nhìn chằm chằm Dương Tư không hề chớp. Nhưng

đột nhiên, một giọng nói vang vọng trong tai cô: “Quả là một thiếu niên tuần tú.”

“Chân Ý.” Bỗng dưng, tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn tiếng của chị gái, rất lạnh, “Những điều này đều là thật.”

Khoảnh khắc ấy... Ngôn Cách thuở thiếu niên gục mình dưới đất không nhúc nhích... Cô chạy chân trần giữa cơn gió mùa thu... Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt... Hôm nay Chân Ý chưa về... Hồi ức như thủy triều tràn về trong thế chẻ tre, thân thể gầy gò và tâm hồn vụn vỡ của cô phút chốc hóa thành tro bụi. Từ trong ra ngoài, lạnh thấu xương cốt.

Ngôn Cách, Ngôn Cách của cô. Thương tổn như vậy mà không nói một lời, lại còn có thể mỉm cười với cô. Đêm đó, anh nằm trên thảm cỏ trong phòng ngủ. Giữa ánh trăng trong như nước và bờ công anh bay múa khắp trời, anh đưa mu bàn tay che mắt lại, khóe môi nở nụ cười mỏng tang như lớp lụa sương mờ. Chân Ý cố chấp mở to mắt, giọt lệ lăn tràn như chuỗi ngọc đứt dây.

Bên tai văng vẳng giọng của Ngôn Cách, rất nhẹ rất chậm: “Chân Ý, em như vậy anh rất đau lòng. Vì thế, xin lỗi, anh đành để em quên đi nỗi khổ mấy ngày qua. Nhưng anh không xóa ký ức của em mãi mãi, vào một thời khắc nào đó về sau, em sẽ nhớ lại trong trạng thái bình thường hay bị kích thích. Khi đó, có thể anh sẽ ở bên em và nắm tay em cùng nhau trải qua, nhưng cũng có khả năng anh không ở bên và em chỉ có thể dựa vào bản thân. Anh tin rằng với dũng khí và sức mạnh vốn có em sẽ có thể vượt qua. Chân Ý, đừng nghe lời trách móc của bất cứ ai, chuyện này không phải lỗi của em.”

Đây là những lời anh khắc tạc vào đầu cô sau lúc thôi miên, chậm rãi chảy vào tim cô như dòng suối mát, “Chân Ý, anh cho rằng chúng ta đã có một có hội rất tốt, nó chia cách hai ta tám năm là để ta luôn hoài niệm về nhau rồi một lần nữa nhận thức đối phương và nhìn lại bản thân mình. Em xứng đáng gặp được người tốt hơn. Vì thế, anh cố gắng biến mình trở thành một người tốt hơn. Dường như anh làm được rồi, vậy nên em đừng buồn nhé, Chân Ý. Có lẽ đây là chuyện nên vui. Trước kia, họ nói anh bị bệnh, em nói không sao; bây giờ, họ nói em bị bệnh, anh cũng sẽ nói không sao.”

Nước mắt Chân Ý cuộn trào mãnh liệt như vỡ đê: Ngôn Cách, sao anh có thể yêu em đến vậy?

Trước lúc bình minh, Cục Cảnh sát rục rờ ánh đèn.

Quý Dương mệt mỏi ngồi trên ghế, ra sức day ấn đường. Ngẩng đầu nhìn sang, Ngôn Cách tay đút túi đứng bên bức tường, không nói một lời, đôi mắt sâu thẳm như biển cả đêm thâu, không thể hiện chút cảm xúc.

Cảnh sát đã lùng tìm camera giao thông khắp nơi, điều tra cả nơi ở và mối quan hệ xã hội của Dương Tư, nhưng không thể tìm ra tung tích của cô ta. Ngôn Cách yêu cầu sếp Trần điều tra những người mất tích hàng loạt và hóa đơn mua

chất hóa học dễ cháy nổ ở thành phố K thời gian gần đây. Quý Dương đoán anh đang nghi ngờ nơi nhốt Chân Ý còn có những con tin khác và cả chất nổ tự chế.

Đang suy nghĩ, Tư Côi đẩy cửa vào, đôi mắt sung đỏ nhưng sắc mặt lại nghiêm nghị, đi thẳng tới chỗ Ngôn Cách: “Không có ai trình báo mất tích, nhưng tuần trước, cảnh sát phát hiện một xóm lao động có biến động lớn về số lượng người, nhóm người hành nghề ăn xin và gái mát-xa đột nhiên giảm hẳn. Họ còn tưởng trị an đã được cải thiện, về phần chất hóa học, lượng thu mua lẻ các chất như ammonium sulfate, potassium chloride, mạt nhôm, nitroglycerin, nitromethane, methyl nitrate... đều bất thường. Tôi nghi ngờ có người chia ra mua những thứ này trong tiệm tạp hóa.”

“Giống như tôi nghĩ.”

Quý Dương đứng dậy, “Anh cho rằng đối phương kỹ lưỡng đến thế à?”

Giọng Ngôn Cách rất thấp: “Không phải kỹ lưỡng mà đây vốn là tác phong làm việc của họ. Nếu thất bại thì tiêu hủy tất cả không phân tốt xấu.”

“Ý anh là dù tìm được họ, chúng ta vẫn phải đối đầu với tên hung thủ trốn trong một cái kho đầy thuốc nổ cùng rất nhiều con tin ư?”

“Đúng.” Ngôn Cách nói, “Cảnh sát bao vây chỉ khiến họ lựa chọn ôm nhau cùng chết, không có cơ hội đàm phán.”

“Không phải họ muốn Lệ Hữu sao?”

Sếp Trần nói: “Cấp trên không giao Lệ Hữu ra đâu, tuyệt đối không thể trao đổi con tin.”

Căn phòng màu trắng vẫn sáng ngời và sạch sẽ, chỉ có vết máu văng khắp tường như những bông mai đỏ. Chân Ý yếu ớt ngẩng đầu lên, mái tóc đen rối bù xơ tả tả ra sau, dính đầy vết máu, nhiều lọn bết lại với nhau.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu chói lọi như mặt trời. Môi cô khô nứt, sắc mặt trắng bệch, cổ tay rách da rướm máu vì giãy giụa kịch liệt, duy chỉ có đôi mắt vẫn trong veo, phản chiếu ánh đèn trắng rục rỡ như mặt hồ dập dìu sóng nước lung linh.

Dương Tư mệt mỏi vô cùng, tỉnh lại sau giấc ngủ, thấy Chân Ý suy sụp khuyu giữa đống tàn thuốc, thân thể kiệt sức ngã ra sau, nhưng hai tay bị cố định kéo người lại. Hai ngày qua, cô gái này đã đau đến bất tỉnh vô số lần, nhưng mỗi khi mở mắt tỉnh lại vẫn là Chân Ý, vẫn mang trong mình sức đấu tranh thẳm lặng và sự quật cường đến cùng. Ánh đèn trắng ngà chiếu xuống khiến mặt cô gằn như trong suốt, mắt cô ầng ầng nước, nhìn chằm chằm vào hư không. Môi cô mấp máy, nói hai chữ, nhưng không thành tiếng: Ngôn Cách...

Thấy vậy, Dương Tư cười lạnh: “Anh ta không tới cứu cô đâu.”

Cô ta tháo khóa, Chân Ý buông mình xuống đất như trang giấy, mái tóc dài che mặt không thấy rõ cảm xúc, hết như đã chết. Lần này, cô không có sức bò vào phòng vệ sinh rửa tay hay uống ngụm nước.

“Chân Ý, cầu xin chị gái ra ngoài cứu cô đi.” Dứt lời, con dao trong tay Dương Tư cứa lên lưng cô, dòng máu chảy theo lưỡi dao lấp lánh ánh bạc.

Trước mắt Chân Ý tối sầm, nhưng thậm chí không còn sức để run rẩy. Nước mắt giàn giụa, nhưng cô vẫn ngang bướng đến lạ.

“Có phải đau lắm không? Để chị gái cô xuất hiện đi thì sẽ không đau đớn nữa.” Dương Tư lại cầm dây lưng quật mạnh, tiếng “vi vút” xé rách không khí.

Ngôn Cách ra ngoài, thấy Hoài Sinh ngồi trên ghế, dựa đầu vào tường thiếp đi. Nghe thấy tiếng đóng cửa cực khế, Hoài Sinh tỉnh lại, dụi mắt hỏi: “Có tiền triển gì không?”

Ngôn Cách im lặng, đi tới ngồi xuống cạnh anh ta. Anh muốn Hoài Sinh chờ, có vấn đề liên quan đến Dương Tư cần hỏi, nên Hoài Sinh vẫn ở Cục Cảnh sát suốt. Giọng Ngôn Cách không hề thanh nhã nữa mà thâm trầm như nước: “Anh biết bao nhiêu về tình cảnh của Dương Tư?”

“Quen biết từ sớm, nhưng không tiếp xúc nhiều, cô ta khá thân với chị tôi. Có lẽ cô ta lấy mấy thứ thuốc tạp nham kia từ chỗ chị tôi.” Anh ta nói về vài chuyện vụn vặt của Dương Tư, không gì khác ngoài bông bột, xu lợi và nhỏ nhen. Cử chỉ của cô ta lảng lơ, từng muốn dụ dỗ sếp văn phòng luật, lại còn có ý với công tố viên.

Nói xong, Hoài Sinh hỏi: “Sao anh biết mối quan hệ giữa Dương Tư và Trịnh Đình?”

“Lưỡi dao trong cổ họng và trang phục sân khấu.”

“Là sao?”

Ngôn Cách liếc nhìn anh ta: “Trang phục lúc chết của Trịnh Đình cùng lưỡi dao trong cổ họng cô ta, là vở kịch Broadway Người gói kinh điển của Martin McDonagh.”

“À, là một vở kịch lồng ghép câu chuyện này đến câu chuyện khác.” Hoài Sinh vò đầu, “Kể về một người gói cho đám trẻ nhìn thấy nỗi khổ sau khi trưởng thành của mình để đưa trẻ tự lựa chọn. Nếu chọn trưởng thành, họ phải chấp nhận cuộc đời thảm khốc. Nếu không muốn trưởng thành thì người gói sẽ giúp họ chết đi khi còn thơ ấu để không đau khổ.”

“Đây không phải là ẩn tượng sâu sắc nhất mà câu chuyện để lại cho tôi.”

“Là gì thế?”

“Có một em trai với trí tưởng tượng phong phú đã viết ra những tiểu thuyết khiến rất nhiều độc giả kinh ngạc. Nhưng thật ra, bố mẹ cậu nhốt anh cậu vào hầm, đêm nào cũng ngược đãi, để khi em trai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh trai trong giấc mơ mới có thể khơi dậy trí tưởng tượng vô hạn của mình.”

“Giữa anh em hoặc chị em, hạnh phúc và thành công của một người được xây dựng trên bi kịch và sự hi sinh của người kia.” Mặt Hoài Sinh hiện nỗi đau,

“Vì thế anh nghĩ đến Dương Tư là người sống trong bi kịch, còn Trịnh Dĩnh là người hạnh phúc mà không hay biết ư?”

Ngôn Cách: “Ừ.”

Hoài Sinh cúi đầu: “Thảo nào, mối quan hệ giữa Dương Tư và chị tôi lại tốt như vậy, bởi vì họ đều có số khổ như nhau.”

Ngôn Cách: “Tôi lại cho rằng, đôi khi người hi sinh thấy các em mình sống trong thành công hạnh phúc thì bản thân người đó cũng hạnh phúc.”

“Có ý gì?”

Hoài Sinh hỏi, nhưng Ngôn Cách không trả lời, quay đầu đi chỗ khác. Hành lang vọng tới tiếng xe lăn di chuyển nhẹ nhàng. Hoài Sinh nhìn lại theo tiếng động, một chàng trai giống hệt Ngôn Cách dừng lại bên cạnh anh, nhìn thẳng vào Ngôn Cách như thể Hoài Sinh không tồn tại.

Ngôn Cách đứng dậy rời đi cùng Ngôn Hủ. Qua khúc quanh, anh cúi đầu nhìn Ngôn Hủ: “Có chuyện gì ư?”

“Gần đây tâm trạng An Dao không tốt, anh về xem cho cô ấy đi.”

“Bây giờ anh không đi được.” Ngôn Cách nói.

“Em đã tới tìm anh giúp đỡ lần thứ ba rồi.”

“Vậy anh nói với em một lần nữa, anh không đi được.”

Ngôn Hủ cúi đầu. Ngôn Cách xoay người định đi, cuối cùng lùi lại, đút tay vào túi dựa lên tường, lẳng lặng nhìn em trai: “Buồn à?”

“Không.” Giọng Ngôn Hủ rất khẽ. “Em đã quen muốn gì có nấy. Người nhà đều đối xử với em như vậy.”

“Ngôn Hủ, không phải nhắc đến chuyện trước kia nữa.”

“Nhưng sự thật là vậy. Vốn chỉ có mình em bệnh tật từ nhỏ, mẹ chỉ chăm sóc em mà bỏ mặc và lãng quên anh khiến anh cũng mắc bệnh. Với anh Ngôn Tô cũng thế, mẹ nghe người ta nói trẻ tự kỷ có thể chịu kích thích mà khỏi bệnh, thế là ngày nào cũng đánh anh ấy.” Càng nói giọng anh càng khẽ, đầu cúi thấp hơn, “Là em không tốt, nhưng bây giờ em đang dần tốt lên. Chỉ cần cô ấy yên ổn, em sẽ khỏi bệnh thôi. Ngôn Cách, anh giúp em đi xem cô ấy thế nào đi mà.”

Ngôn Cách không nói, dưới mái tóc ngắn, hàng mày và đôi mắt đen nhánh thanh tú, chỉ nói: “Anh thật sự không đi được.”

“Một cú điện thoại của nhà mình thì mời Lê Hữu cũng được thả ra để trao đổi.”

“Nhưng không thể thả Lê Hữu.” Ngôn Cách đáp.

“Ngày mai em lại tới.” Ngôn Hủ đẩy xe lăn rời đi.

Ngon đèn trong phòng chiếu ánh sáng trắng như tuyết, vết máu trên tường đã khô cứng, chuyển sang màu đen xỉn.

Dương Tư dựa lưng vào tường, giữ một khoảng cách, cảnh giác theo dõi Chân Ý. Nét mặt Chân Ý thay đổi liên tục, ngay cả Dương Tư cũng sợ hãi. Cô ta chưa từng thấy ai hoán đổi nhân cách khủng khiếp như vậy.

Mới phút trước, Chân Ý chảy máu đầm đìa rũ rượi dưới đất đột nhiên ngồi dậy như thể mượn xác hoàn hồn, quay đầu nhìn Dương Tư, nhếch mép nở nụ cười quái đản, đôi mắt u ám, mang nỗi hận khắc sâu cốt tủy, nói: “Chân Ý, giết cô ta! Giết con đàn bà tên Dương Tư này đi.”

Tay Dương Tư vẫn cầm đầu thuốc lá bị dập tắt, nhìn Chân Ý bước từng bước về phía mình. Mái tóc dài như thác nước, khuôn mặt trắng nhợt, áo rách bươm như ma nữ. Dương Tư sững sốt, vừa định đứng dậy thì Chân Tâm đột nhiên đá một phát trúng giữa ngực cô ta. Con đau khiến cô ta cắn phải đầu lưỡi, mùi máu ngập ngụa khoang miệng. Cô ta quỳnh quáng cầm lấy con dao, nhưng vừa giơ lên thì Chân Tâm đã sầm mặt, đá thêm một phát nữa, lưỡi dao gãy làm đôi. Dương Tư hồn bay phách tán, sợ tới mức bò lẩn ra sau. Chiếc vòng siết chặt cổ Chân Tâm khiến cô ta vừa kêu ré lên vừa giật ra, Dương Tư kinh hãi vô cùng. Nhưng mặt cô gái thay đổi, lập tức trở nên mềm yếu, không chịu nổi cơn đau trên cơ thể, ngã xuống đất, rơi lệ không ngừng: “Chị đừng hòng! Tôi không nghe lời chị đâu, tôi không muốn giết người!”

Thế rồi, Chân Tâm ngồi bật dậy, sồng lưng thẳng tắp, nét mặt đáng sợ: “Mày không nghe lời chị ư? Lúc mày chịu khổ, ai bảo vệ mày? Con tiện nhân kia hành hạ chúng ta ra nông nổi gì? Mày là đồ ăn hại!”

Chân Ý gục xuống đất khóc nức nở: “Không phải, chị gái tôi không như vậy. Chị gái tôi không giết người!”

Dương Tư ôm lồng ngực đau âm ỉ do bị Chân Tâm đá, sợ tới mức nhún chân, chặm rãi núp xuống dưới mặt bàn. Đây là người gì thế này? Bị thương đến vậy rồi còn có thể đứng dậy tấn công cô ta? Dương Tư nhìn cửa phòng muốn lập tức xông ra nhốt con điên này bên trong.

Vừa bò dậy, trông thấy Chân Tâm đứng lên, cô ta lập tức ngồi thụp xuống. Khóe miệng Chân Tâm co giật, tàn nhẫn bác bỏ: “Lúc mày đau khổ cùng cực, ai đã cứu vớt mày? Ai giúp mày xử lý thi thể của Ngải Tiểu Anh, ai giúp mày đánh thẳng khôn Thích Miễn, ai giúp mày đối phó con điên Hoài Như?”

Chân Ý ngây người như phỗng, không ngờ chị gái yêu dấu lại là người không phân biệt đúng sai như vậy, cô ngừng rơi nước mắt: “Đừng hòng đổ

chuyện sai trái chị làm lên đầu tôi. Tại sao lại làm tổn thương Ngôn Cách? Tôi yêu anh ấy như vậy! Tại sao lại làm tổn thương anh ấy?”

“Bởi vì mày quá đáng ghét, quá vô dụng. Ba lần bốn lượt áp chế chị vì một thằng đàn ông không yêu mày.” Mặt mũi Chân Tâm dữ tợn, “Chị muốn chung sống hài hòa với mày, xem ra không thể. Chân Ý, mày chiếm giữ thân thể này lâu như vậy, cũng nên chấm dứt rồi.”

“Không, tôi không để chị ra ngoài đâu, chị đừng mơ có thể đánh gục tôi.” Nước mắt cô rơi lã chã, hết âm lên: “Chị rút đi!”

Mãi lâu sau không còn động tĩnh gì nữa.

Dương Tư chậm rãi thò đầu ra, lập tức kinh hãi đến độ sờn hết gai ốc. Chân Tâm đứng trước mặt cô ta, khuôn mặt trắng bệch, môi đỏ tóc đen, ánh mắt trăn trối. Cô ta suýt nữa chết vì sợ. Nhưng ngay sau đó, vẻ cứng nhắc trên mặt Chân Tâm dịu đi, cô ta cực kỳ yếu ớt, lão đảo như tờ giấy trong gió ngã xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Dương Tư trợn mắt há mồm, không dám bước tới nhìn, vội vã đứng dậy chạy ra ngoài cửa. Tay còn chưa chạm vào, cánh cửa đã bị đẩy ra, một người đàn ông xuất hiện, lạnh lùng nhìn cô ta, vác một cô gái trên lưng.

“Sao lại bắt cô ta tới đây?”

Anh ta ném cô gái xuống đất: “Bị cảnh sát này nghi ngờ. Chân Tâm đâu?”

“Vừa ra được một lúc. Không biết bây giờ thế nào rồi.”

Anh ta quay người đi, “Tôi ra ngoài một chuyến.”

“Làm gì vậy?”

“Bắt một người quan trọng hơn.”

Trong Cục Cảnh sát, nhân viên ra quyết sách đang mở cuộc họp khẩn cấp. Tư Côi mất tích, không thể liên lạc. Hiện giờ vẫn chưa xác định, nhưng họ cho rằng chắc hẳn liên quan đến Dương Tư. Mọi tổ tác chiến đều bắt đầu khẩn trương chuẩn bị phối hợp. Cảnh sát đặc nhiệm cùng thành viên các bộ phận truyền tin và hậu cần đều đang cấp bách bàn bạc đối sách.

Ngôn Cách trầm lặng đến lạ, im lìm trong góc. Điện thoại trong túi quần kêu “tít tít” báo có cuộc gọi. Anh bắt máy nghe, An Dao rất hốt hoảng: “Ngôn Cách, Ngôn Hủ bị người ta bắt đi rồi.”

Chân Ý tỉnh lại trong tiếng khóc của một cô gái. Cổ họng cô khô ran như nôi lửa, đầu óc mê man như đồng bùn hỗn độn, không khí thở ra tưởng chừng như ngọn lửa nóng rực. Nhưng quanh người lại có cơn gió lạnh băng đang thổi. Cô bị nhốt trong chiếc lồng tối tăm ngột ngạt, cố gắng vùng vẫy nhưng không thể tỉnh lại. Cô vừa sốt ruột vừa hoảng hốt bất an, chìm đắm trong nỗi sợ không gặp lại thế giới này, càng sợ thân thể này bị Chân Tâm chiếm giữ từ đây. Cô ra sức đập phá cửa sổ, bất chợt tỉnh lại, trái tim đập điên cuồng cuối cùng đã bình yên.

“Chân Ý...” Tư Côi nằm bên cạnh cô nức nở, “Sao cậu lại...”

Cô thấy vết thương sau lưng Chân Ý, muốn vươn tay vuốt ve nhưng không biết đặt vào nơi nào, nhìn đâu cũng thấy bàng hoàng.

“Tư Côi à.” Hơi thở Chân Ý nặng nề, “Sao cậu bị bắt tới đây?”

Căn phòng có một mặt tường không xây, không có lan can, bên ngoài là bầu trời xám xịt tháng Mười hai và rừng cây bạt ngàn. Ánh mặt trời chói mắt, đầu Chân Ý đau như muốn nổ tung.

Tư Côi nghiêng mình trên sàn, nghe hỏi, ánh mắt chừ một giây rồi tuôn trào dòng lệ. Cô nằm ngửa ra đất về mặt mỗi bắt lực, vươn tay che mắt, khóc run cả người. Cô phải nói sao với Chân Ý đây?

Chân Ý vừa mù mờ lại đau lòng: “A Tư, tớ không sao, không chết được.”

Đầu óc Tư Côi hoàn toàn rệu rã, cũng do trúng phải thuốc mê. Chân Ý muốn kéo tay cô, nhưng cánh tay đã mất cảm giác. Giữa lúc cự quậy, tầm mắt xuất hiện đôi giày và ống quần sạch sẽ của đàn ông. Chân Ý hé đôi môi nứt nẻ rướm máu, kim nén cơn đau như dao cắt trên lưng, cố gắng ngẩng đầu nhìn xem cho rõ. Như thể nhân nhượng với cô, đối phương ngồi xổm xuống.

Khuôn mặt thanh tú gầy gò, mím môi cười cực nhạt: “Chân Ý.”

“Anh...” Chân Ý giật mình, hoàn toàn không ngờ tới, “Sao lại là anh?”

“Lạ lắm à?” Tay anh ta linh hoạt nghịch chiếc vòng màu bạc, “Nếu không phải hôm cô thắng gấp khiến tôi phát hiện chiếc xe theo sau thì tôi đã sớm đưa cô đi rồi. Tạm thời đến Cục Cảnh sát là để đánh lạc hướng người bảo vệ cô. Nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất.”

“Hoài Sinh...” Chân Ý cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú mà bình lặng ấy, “Không thể nào. Anh... Sao anh có thể để Hoài Như chết được?”

“Không chết thì phải thế nào đây?” Ánh mắt Hoài Sinh trông rỗng, “Vì tôi, chị ấy đã hi sinh cả đời, đã sống điều tàn đến mức đấy rồi, còn phải lo lắng kiếm tiền cho tôi, đến việc mua thức ăn cho tôi cũng luôn ghi nhớ. Người ngang ngược như chị ấy mà phải lên giường với kẻ khốn khiếp, bị hưởng thụ xong rồi quỵ tiền, lại còn bị uy hiếp báo cảnh sát nên không dám đòi tiền đành thu dọn đồ đạc chạy mất dạng.”

Ngón tay thon dài của anh ta bầu xuống đất đến trắng bệch, hốc mắt thoáng chốc mờ phủ ánh nước. Anh ta kéo tay áo lên để lộ cả cánh tay đầy vết bồng, vết đánh đập và vết hằn dây. Chân Ý hãi hùng, từ khi Hoài Như chạy trốn, Hoài Sinh vẫn luôn tự ngược đãi mình.

“Tôi cứ hay nghĩ đến việc chị gái sẽ phải chịu những nỗi đau khổ thế nào, bị những người đàn ông kia làm tổn thương ra sao. Tôi muốn biết nỗi đau của chị ấy, muốn cảm nhận chúng bằng cả tâm hồn lẫn xác thịt của mình.” Anh ta

ngẩng đầu lên, kéo tay áo xuống, “Phần đời còn lại chỉ là cảnh nước sôi lửa bỏng ngày một thảm thương, tôi thà để chị ấy mất đi ý thức, trở lại thời khắc vui vẻ nhất trong đời rồi lập tức chết đi.”

Chân Ý thờ người ra nghe, nước mắt giàn giụa. Phải chịu hành hạ ngược đãi tàn bạo, thân thể cô suy sụp, sốt cao. Hơi thở nóng rực, cơn đau như núi lửa phun trào đã bị nhiệt độ toàn thân nướng trụi. Giờ đây, cô như bị quán vào tấm chắn bí bức gắn đầy lưỡi dao, không ngừng nóng lên và rút nước từng hồi. “Nhưng Hoài Sinh...” Cô cất tiếng khó nhọc, “Anh bị thôi miên nhảy lầu, suýt mất mạng mà.”

“Chính tôi muốn nhảy.” Hoài Sinh cúi đầu nhìn xuống ánh mắt sững sờ của cô, “Tôi muốn tự sát, không muốn sống tiếp. Tôi chết rồi sẽ không còn chuyện gì nữa. Chính cô đã bất chấp nguy hiểm cứu tôi, cứu lấy một kẻ tội ác tày trời. Người chết trên tay tôi cũng có một phần công sức của cô đấy.”

Mặt Chân Ý không chút cảm xúc, khuôn mặt đỏ bừng vì sốt cao dần dần trắng nhợt. Tư Côi khóc nức nở, nắm chặt cổ tay bản thủ đầy vết máu của Chân Ý như muốn trao cho cô sức mạnh, nhưng hình như cô không cảm nhận được. Cô vẫn nhìn Hoài Sinh, đôi mắt tuôn rơi dòng lệ lấp lánh. Hoài Sinh im lặng.

Cô mệt rồi, cô không chịu nổi nữa, bủn rủn buông thông người, nói: “Nếu được chọn lại, tôi vẫn bất chấp tất cả để cứu anh.”

Hoài Sinh ngẩn người. Cô mệt mỏi thở gấp: “Dù giết người vì lý do gì đi nữa thì cứu người vẫn không cần lý do. Bác sĩ có thể không cứu giúp bệnh nhân chỉ vì sau này anh ta trở thành tội phạm không? Người ta có thể thấy chết không cứu chỉ vì sau này người đó sẽ giết người không? Người khác có thể nhưng tôi thì không.”

Mặt Hoài Sinh trở nên sâu thẳm, không nói một lời. Dương Tư cau mày, hừ khẩy giễu cợt, bảo Hoài Sinh: “Nên gọi điện cho cảnh sát, thông báo địa điểm rồi đi đón Lê Hữu là vừa.”

Hoài Sinh giơ tay vuốt tóc Chân Ý: “Nhưng người bạn yêu dấu của chúng ta vẫn chưa xuất hiện mà.”

Ngôn Cách đứng trước cánh cửa sổ trong đại sảnh Cục Cảnh sát, ngẩn ngơ nhìn buổi sáng bận rộn bên ngoài. Ánh dương mỏng manh, lạnh lạnh của ngày mới chiếu lên khuôn mặt với đường nét rõ ràng của anh. Đã có phương án hành động, nhưng cả ngày hôm nay, anh trầm lặng không nói một lời.

An Dao đi tới bên anh, vẻ mặt dờ dẩn, hỏi: ““Anh lo lắng à?”

Ngôn Cách không phản ứng.

Hàng loạt xe đậu trong sân Cục Cảnh sát đang chuẩn bị bước cuối. Cấp trên đã ra quyết định dùng Lê Hữu trao đổi con tin, điều này khiến đội ngũ cảnh sát cực kỳ phấn chấn.

Quý Dương đi ngang qua, nói: “Bác sĩ Ngôn, đặc công Bộ An ninh đã đáp máy bay tới rồi. Nửa tiếng sau khi nghi phạm gọi đến, chúng ta sẽ có thể xuất phát.”

Người đến đây đều là đặc công bắt Lệ Hữu năm đó. Tuy nói trao đổi con tin, nhưng họ đều muốn bảo toàn cho con tin và bắt tội phạm lúc đổi người.

Ngôn Cách không nói không rằng. Quý Dương tiếp lời: “Sếp Trần nói anh hiểu tâm lý tên này nhất nên cấp trên cũng cho phép anh ra quyết định. Nhưng tôi muốn hỏi là anh xác định cứ để họ dắt mũi đi như vậy à?”

Một lát sau, Ngôn Cách mới thân nhiên nói: “Bây giờ, tôi không muốn nói chuyện.”

Mắt An Dao lóe lên, lặng lẽ cúi đầu.

Con gió lạnh thổi tung tóc Chân Ý, làm mờ đôi mắt cô. Hoài Sinh vuốt tóc cô, ngón tay lướt xuống trơn trượt cổ cô, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi êm dịu như thổi miên: “Lẽ nào bác sĩ Ngôn không cho cô biết cô là vật thí nghiệm của MSP?”

Đầu óc hỗn độn của Chân Ý chợt nổ tung: “Anh nói vớ vẩn!”

“Cô là vật thí nghiệm vị vút bỏ. Tại sao bố mẹ không quan tâm và yêu thương cô? Là bởi vì cô không phải máu mủ của họ.”

Bỗng chốc, vẻ mặt Chân Ý như hóa thành tro bụi, đầu đau như có người chọc dao vào khuấy động. Cô ra sức chống chọi, lắc đầu: “Anh đừng hòng kích thích tôi bằng cách này.”

“Điều tôi nói là sự thật. Chân Ý, nghĩ lại hỏi cô còn bé đi, có bố mẹ nào lại quan tâm con của người khác mà bỏ mặc con mình chứ? Bởi vì cô là vật thí nghiệm. Trong lòng cô sinh ra một cô bé mạnh mẽ làm bạn với chính mình. Trận hỏa hoạn hồi bé khiến cô chìm vào nỗi tuyệt vọng chưa từng có, lòng cô đã tự sát rồi phân liệt. Cô quá yếu đuối, chỉ là phế phẩm. Lúc mọi người nhận thấy cô còn quá bé, cho rằng nhất định sẽ bị nhân cách mới nuốt trọn thì không ngờ cô lại thức tỉnh, đoạt lại quyền chiếm hữu cơ thể. Chân Tâm sinh ra để bảo vệ cô. Tương lai tươi sáng của cô được tạo dựng trên nỗi khổ vĩnh viễn tối tăm của cô ấy. Cô rạn nứt ngời bao nhiêu, cô ấy âm thầm bấy nhiêu.” Ngón tay Hoài Sinh vuốt đôi mắt đã trống rỗng của cô: “Tôi rất thích cô, nhưng tôi hận kẻ làm phí hoài cuộc đời chị gái mình như tôi. Để Chân Tâm ra đi.”

Anh ta kéo cô đến bờ tường trông cách đó mấy mét. Bên dưới là đường xi măng. Ngoài kia là khu rừng rậm rạp, gió lạnh gào thét. Bầu trời u ám như khuôn mặt khóc tang. Chân Ý đã yếu ớt đến độ không còn chút sức lực, mặc cho Hoài Sinh kéo đến ban công, “Chân Ý, cô nhảy xuống đi. Cô vốn đáng chết, Chân Tâm mới là chủ nhân thật sự của cơ thể này.”

Chân Ý biết nếu nhảy xuống thì trái tim cô sẽ chết. Hoài Sinh kéo giữ thân xác này thì người tỉnh lại sẽ là Chân Tâm. Cô nhắm mắt rơi lệ, lắc đầu.

“Chân Ý, mệt lắm phải không?” Hoài Sinh ghé vào tai cô khẽ thở dài, “Bố mẹ, bác gái, ông nội đều là già. Nhảy xuống đi, mấy ngày qua thật đau đớn, nhảy xuống là được giải thoát rồi.”

Con gió lạnh như lưỡi dao cứa lên vết thương trên lưng cô, cô bị tra tấn đến mức gần như nổi điên, sắp gắng gượng không nổi nữa. Cô rất mệt mỏi và đau đớn, vì thế không nói một lời phản bác. Cô khóc rầm rức, khóc mãi, nhưng vẫn luôn lắc đầu. Cô phải đợi Ngôn Cách. Cô chết rồi, Ngôn Cách sẽ ra sao?

Anh sẽ lại khép kín bản thân như hồi họ mới gặp nhau, hoàn toàn chìm trong bệnh tự kỷ thuở nhỏ. Không thể như vậy được.

Chân Ý khóc không thành tiếng, lắc đầu nguầy nguậy. Hoài Sinh nhắc bả vai chuẩn bị đẩy cô, nhưng sau lưng bỗng có lực cản. Tư Côi yếu ớt vô cùng, dốc chút sức lực cuối cùng ôm chặt lấy Chân Ý, nước mắt rung rung, không chịu buông bỏ: “Chân Ý, đừng bỏ cuộc!”

Hoài Sinh kéo đi nhưng không thể suy suyễn: “Buông tay!”

Tư Côi không buông. Hoài Sinh ra lệnh cho Dương Tư: “Kéo cô ta ra!”

Dương Tư lao đến kéo, nhưng bị Tư Côi cản mạnh một phát. Dương Tư nổi giận, nhớ tới nỗi nhục trong phòng vệ sinh hôm ấy là chỉ muốn Chân Ý thâm hơn, bèn rút khẩu súng Hoài Sinh đưa cô ta, bắn một phát đạn.

Đôi môi trắng bệch của Tư Côi cong lên, khuyu người xuống.

“A Tư!” Chân Ý hét thất thanh, lao tới che vết thương của Tư Côi, “A Tư...”

Tư Côi không nhìn cô, dường như đã quá mệt mỏi, ánh mắt mềm yếu nhìn bầu trời xa vời, đôi mắt trong suốt và tinh khiết phản chiếu ánh nắng, nói: “Thì ra hi sinh vì nhiệm vụ có cảm giác thế này. Có điều...” Mắt ngấn nước, cô run rẩy nói, “Mẹ tớ phải làm sao đây?”

Chân Ý đau lòng khôn xiết, thân thể run rẩy dữ dội, nhưng không phát ra một âm thanh. Cho đến khi nhìn thấy Tư Côi nhắm mắt lại, nỗi buồn thương trong lồng ngực lập tức nổ tung. Cô tuyệt vọng ngẩng đầu lên, suy sụp gào thét: “Aaaa!”

“Đùng!” Thêm một tiếng súng. Dương Tư hét chói tai.

“Ai cho cô giết cô ta!” Hoài Sinh gầm lên giận dữ, đoạt lại súng từ Dương Tư.

Dương Tư ôm phần bụng chảy máu, sợ hãi nhìn Hoài Sinh. Tại sao không thể giết Tư Côi? Chân Ý ngời dậy, bàn tay trắng mịn ấn chặt ngực Tư Côi dính đầy máu. Cô chậm rãi quay lại với khuôn mặt âm u và quyết tuyệt hoàn toàn khác lạ.

Hoài Sinh cười lạnh: “Muốn giết cô từ lâu rồi. Nếu không phải vì con luật sư khốn nạn như cô, chị gái tôi cũng không thể thâm đến thế.” Anh ta quay lại nói với Chân Ý: “Giao cho cô đây.”

Chân Tâm đứng dậy, mái tóc dài nhuốm máu bay múa trong cơn cuồng phong. Môi cô nhếch lên, nở nụ cười nham hiểm: “Cô ta nên chết từ lâu rồi.”

Sắc mặt Dương Tư trắng bệch, ôm bụng ra sức lùi về sau, gào khóc: “Chân Ý, cậu mau ra đây cứu tớ đi.”

“Hừ, bây giờ biết gọi cô ta rồi à? Không phải cô muốn giết Tư Côi để kích thích cô ta sao? Bây giờ cô ta còn có thể cứu cô ư?”

Dương Tư hồi hận vô cùng, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, nước mắt chảy ròng như mưa: “Đừng giết tôi. Chân Tâm, đừng giết tôi.”

Bỗng nhiên, cô gái trước mặt sụp người xuống, biến thành Chân Ý. Cô cắn răng, mặt đỏ au, đầu đón cát tiếng: “Chân Tâm, đừng giết người.”

Cô cắn khước môi rướm máu, như thể thiện ác đang phân tranh trong nội tâm và cô đang gắng hết sức ngăn cản một thứ vô hình nào đó. Thế nhưng, Chân Tâm nhanh chóng chiếm lĩnh: “Đồ vô dụng, giết cô ta từ trước thì Tư Côi đã không sao rồi.”

Dương Tư òa khóc: “Tôi sai rồi, đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Đặt điện thoại xuống, sếp Trần ra lệnh xuất phát. Cảnh sát rầm rập cất bước, ra ngoài lên xe. Đội đặc nhiệm vũ trang đầy đủ lên xe nhanh như chớp, chuẩn bị đợi lệnh. Ngôn Cách ngồi một mình ở hàng sau, nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt lạnh lùng, An Dao đứng ngoài xe, nhiều lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng tiến lên một bước định mở lời thì cảnh sát đã đóng cửa xe. Cô nhìn chiếc xe đi xa, trái tim thất lại. Dòng xe chạy băng băng tới địa điểm trong điện thoại, Quý Dương suy xét địa chỉ vừa nhận được, nói với sếp Trần: “Người gọi điện là Dương Tư à? Nghe giọng không giống lắm.”

Sếp Trần nói: “Có lẽ Dương Tư uy hiếp con tin gọi điện.”

Ngôn Cách lặng thinh. Từ lúc nghe tin Ngôn Hủ bị bắt cóc, anh vẫn không nói một lời, như thể tâm tư luôn nặng trĩu.

Điện thoại Quý Dương đổ chuông, anh ta nghe máy xong thì nói: “Không thể nào.” rồi cúp điện thoại. Thế nhưng sau khi ngắt máy, anh ta vẫn quay lại hỏi Ngôn Cách: “Lệ Hữu muốn gặp anh?”

Phong cảnh lướt qua cửa xe, đường nét trên khuôn mặt của người đàn ông trở nên vô cùng rõ ràng dưới ánh mặt trời lốm đốm. Một lúc lâu sau, anh mới lạnh nhạt nói: “Anh ta không có giá trị để tôi gặp mặt.”

Hoài Sinh và Chân Tâm xuống tầng, thỉnh thoảng quay lại liếc nhìn. Áo cô ta chỉ còn một nửa trước, thấm đầy máu, sau lưng càng thâm khỉu khiếp. Sốt cao đã khiến cả khuôn mặt đỏ rực, nhưng cô ta lại làm như không có chuyện gì, thẳng lưng bước xuống. Nhận thấy ánh mắt của Hoài Sinh, cô ta lập tức liếc sang, u ám cau mày vẻ không vui: “Nhìn gì? Muốn ngủ với tôi hả?”

“Không muốn.” Hoài Sinh xua tay, hỏi tiếp, “Giết Dương Tư rồi, cô cảm thấy thế nào?”

“Quên rồi. Chân Ý nhảy ra quấy rối mãi.”

Hoài Sinh hỏi: “Tại sao lại băng bó cho Tư Côi?”

Chân Tâm nheo mắt nhìn anh ta, lát sau cười đầy thâm ý, kiêu ngạo và khinh thường: “Đã nói dùng cảnh sát đó để trao đổi Lệ Hữu. Kéo người chết tới nơi, cảnh sát có thả người không? Anh không muốn tôi đóng giả làm Chân Ý đi trao đổi Lệ Hữu đấy chứ?”

Hoài Sinh giật thót, vội vàng xoa tay: “Sao thế được?”

“Bây giờ mau đưa cảnh sát kia lên xe đi.” Cô ta không tìm được mà chau mày.

“Thôi đi, chẳng may cô ta không gắng gượng nổi mà lăn ra chết, ngược lại hỏng chuyện.”

“Nhưng cũng phải có con tin chứ!”

“Chúng ta có thứ tốt hơn.”

Hoài Sinh vòng qua cột đèn, chỉ vào phòng khách.

Chân Tâm nhìn sang, chỉ thấy một chàng trai tuyệt đẹp mà tĩnh lặng ngồi trên xe lăn đang lặng yên cúi đầu, mái tóc lòa xòa che mắt nên không thấy rõ vẻ mặt. Chân Tâm quay lại thấy Hoài Sinh nhìn mình với vẻ sâu xa, bèn lạnh nhạt nói: “Sao lại bắt anh ta tới, còn bị thương đến mức này. Với gia thế của anh ta, thế này không phải tìm phiền phức sao?”

“Không phải Ngôn Cách mà là Ngôn Hủ, em trai anh ta.”

Chân Tâm ngỡ ngàng, cô ta không biết Ngôn Hủ. Cô ta khoanh tay, ngang nhiên đi tới. Tiếng bước chân rất lớn nhưng không hề khiến người đàn ông trên xe lăn chú ý. Khóe miệng cô ta nở nụ cười lạnh lẽo, đập mạnh lên xe lăn của anh.

Xe lăn trượt ra sau, đập mạnh lên bàn. Ngôn Hủ nghiêng ngả mắt kiểm soát suýt nữa ngã khỏi xe lăn.

Bấy giờ, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn cô gái trông quen mắt nhưng lại xa lạ này. Người cô ta đầy máu, hai má cay nghiệt mà đỏ bừng. Lát sau, đôi mắt đen nhánh của anh lạnh nhạt trở lại, cúi đầu xuống.

Thái độ này khiến Chân Tâm rất khó chịu, cô ta nhìn anh từ trên xuống dưới: “Tôi nói có sai bao giờ. Đàn ông có khuôn mặt này đều là tai họa.”

Ngôn Hủ làm như không nghe thấy.

Hoài Sinh cười cợt: “Tôi cũng rất ghét cái vẻ không coi ai ra gì của tên này. Hay là dạy dỗ anh ta chút đi.” Anh ta cầm ấm nước đã đun sôi chuẩn bị trước trên bàn, đưa tới trước mặt Chân Tâm, “Này!”

Chú thích:

1. Trích truyện thứ bảy trong Liêu trai chí dị (Bồ Tùng Linh). Bản dịch của Nguyễn Huệ Chi, Nhà xuất bản Văn nghệ Thành phố Hồ Chí Minh, 1999.
2. Trích bài thơ Tuyệt cú của Thiên sư Chí An. Bản dịch của Vũ Minh Tâm, Tổng thi tứ tuyệt, Nhà xuất bản Thế giới, 2010.